Țara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

DNA A SCĂPAT DE SUB CONTROLUL STATULUI DE DREPT... CARE NU E DREPT? pag 3

CEAUŞESCU, ÎNTRE CAER ŞI PIAȚA COMUNĂ pag 8

JUDECĂTORUL MARIUS DUMITRESCU ACOPERĂ O FRAUDĂ DE ZECE MILIOANE EURO pag 10

ESTE PREGĂTITĂ ROMÂNIA PENTRU RĂZBOI? pag 11

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAȚII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOȚILĂ** ● Anul XII - **Nr. 305** - 20 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **7 - 28 iulie 2015** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituție: România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil"

„FRĂȚIA" DINTRE PROCURORI ŞI AVOCATA CAMELIA SANFRANCISCO pag 2

PARCHETUL CURTEA DE ARGEŞ ÎNCALCĂ LEGILE, DUPĂ INTERESELE UNORA pag 6-7

EDITORIAL

Clasa politică de după 1993 a trădat independența țării

ARMATA ROMÂNĂ... TREBUIE „SCOASĂ DE LA NAFTALINĂ"

Cele ce le voi spune în continuare, reprezintă discuțiile avute în diverse ocazii cu cetățeni români care au făcut serviciul militar obligatoriu şi nu „demenți" cum este fostul soldat Banciu care prezintă pe postul TV B1, un punct de vedere criminal, insultând instituția fundamentală a unei țări, reprezentată de armată. De aceea, putem trage o concluzie, având în vedere evenimentele militare care se precipită cu repeziciune în europa, prin care forțele NATO doresc distrugerea din punct de vedere militar şi economic a Rusiei, că "o țară fără armată puternică este ca o casă părăsită, în care hoții încearcă să o prădeze". Acesta este purul adevăr despre armata română, care a primit lovituri mortale după 1993, prin "anarhicul CADA", când unii ofițeri superiori, aviz de putere şi de cucerirea gradelor superioare, au pus armata română într-o situație de anarhie totală, contrar regulamentelor pe care cu înțelepciune au fost întocmite încă de pe timpul lui Cuza. Ceea ce este foarte grav în prezent, este că unele instituții ale statului precum Curtea Constituțională, Justiția şi clasa politică, nu au înțeles şi nu înțeleg că instituția fundamentală a oricărui stat, care este armata, trebuie să se bucure de o mare atenție, mergând pe teoria "nu-i un sacrificiu prea mare când este vorba de armată şi nevoile ei". Armata, are menirea cea mai importantă a statului, să apere chiar cu prețul vieții prevederile art. 1 din legea fundamen-

(continuare în pagina 5)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 40 27 29 36 12 49

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

SERIAL

„FRĂŢIA“ DINTRE PROCURORI ŞI AVOCATA CAMELIA SANFRANCISCO

În cursul anului 2014, pe rolul instanţei Curţii de Apel Piteşti, s-a aflat o sesizare penală depusă de petiţionarul Giovlan Marian, ca urmare a unei ordonanţe a procurorului Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti. În esenţă, o cauză iniţial "civilă", a căpătat o turnură gravă din partea unui om care avea obligaţia morală şi profesională să apere legea, nu să o batjocorescă. Pentru ca cititorul să înţeleagă gravitatea modului în care "omul legii" reprezentat de avocata Camelia Sanfrancisco a înţeles să se apere în proces, este dovedit de Facsimilul prezentat, unul foarte grav şi foarte explicit cu privire la intenţia avocatului Sanfrancisco de a-l "ameninţa cu moartea" pe unul dintre cei implicaţi în proces. *(Facsimil 1)*

Giovlan Marin,

Esti faimos, ai nenorocit multi oameni la viata ta murdara, poate vinovati, poate nevinovati fata de tine; este problema voastra.

Cu mine insa nu ai cum sa razbesti. Eu si sotul meu suntem insa oameni absolute onesti si absolute nevinovati in mocirla in cate te zbati, in mocirla in care v-ati balacit tu cu vivi.

Nu am sa inteleg pana la moartea mea sau a ta ce te mana in ura asta fata de mine, poate faptul ca esti o canalie perfecta, poate trecutul tau glorios in a calca pe cadavre(repet, oameni vinovati sau nevinovati fata de tine, e problema ta).

Aceasta scrisoare este o amenintare explicita cu moartea. Du-te cu ea la parchet si la mama parchetului.

Eu, Camelia Sanfrancisco, reclamanta in dosarul nr.2493/281/2011 al Curtii de Apel Ploiesti - ca sa nu te mai ostenesti cu identificari, expertize, etc. – sunt dispusa sa mor pentru casa ***mea***, din Pitesti, str.Stefan cel Mare nr.26(unde ai trimis si ultima ta marsavie). Tu, Giovlan Marin, intervenient in dosarul nr.2493/281/2011 al Curtii de Apel Ploiesti, sau "feciorul" tau, Giovlan Dragos Alexandru, in aceeasi calitate, esti dispus sa mori pentru casa ***mea*** din Pitesti, str.Stefan cel Mare nr.26?

Nu te subestimez. Nu cred ca te joci, nu am lasat nicio clipa garda jos, pentru ca nu esti om, nu esti manat de diavol, esti ***diavolul in persoana*** si tocmai de aceea solutiile cu tine nu pot fi cat radicale. Nu cred ca esti demn de mila, nu cred ca blestemele mele –constante si fierbinti- te pot atinge, cred ca esti demn de o ura cel putin la fel de mare ca cea pe care o nutresti tu fata de mine.

"Aberanta" ordonanţă a procurorului Iustin Mihai

Fapta s-a petrecut în luna a 11-a 2013, când, avocata Sanfrancisco trimite "explicit o ameninţare" cu moartea, aşa cum este prezentat în Facsimil. Jurnalistic, nu ne putem exprima o poziţie tranşantă cu privire la cine are dreptate în acest caz. Foarte clar, în schimb, sunt două probleme: prima este scrisoarea de ameninţare, iar cea de-a doua este modul în care Parchetul Curţii de Apel Piteşti a soluţionat sesizarea petiţionarului Giovlan Marin din comuna Bascov, judeţul Argeş. Probabil că mulţi dintre cititori se vor îngrozi citind conţinutul acestei scrisori de ameninţare "explicită cu moartea", şi nu aşa de dorul lelii, făcută de avocata Sanfrancisco, aşa doar la nervi. După o perioadă de tergiversare, sesizarea lui Giovlan Marin ajunge pe masa de lucru a procurorului Iustin Mihai. Domnia sa, după o "înţeleaptă" şi scurtă meditaţie, întocmeşte ordonanţa în dosarul nr. 723/P/2013 din 02.12.2013, menţionată într-o constatare de procurori. De la începutul ordonanţei, procurorul Iustin Mihai împărtăşeşte punctul de vedere al cercetatului penal, avocat Sanfrancisco şi "blând şi înţelegător cu breasla", acceptă punctul de vedere al avocatului Sanfrancisco şi tot aşa de blând, după nici 200 de cuvinte, stabileşte în dispreţ faţă de lege, "neînceperea urmăririi penale" a avocatului Sanfrancisco Camelia. Ce băiat bun este domnul procuror. În România noastră, oricine poate să te ameninţe explicit cu moartea, iar "blândul procuror" nu se convinge decât atunci când eşti mort. Spunem acest lucru, pentru că ameninţarea explicită cu privire la intenţia de a îl omorî pe Giovlan este uluitoare, aşa cum este precizat în înscris "nu înainte însă de a încerca să te omori pe tine sau pe fiul tău..." Gândindu-se probabil că şi-a depăşit atribuţiunile legale, procurorul Iustin Mihai, în dispreţ faţă de legea penală, la punctul 2 din ordonanţă, dispune "aplicarea avocatului Sanfrancisco Camelia" o "blândă amendă" nu cu caracter penal, ci cu caracter administrativ, de doar 1000 lei. Mai mult decât atât, domnul procuror Iustin Mihai transmite cheltuielile făcute cu cercetarea în sarcina statului. De parcă statul ar fi ameninţat-o, încălcând legea, pe avocata Sanfrancisco şi nu domnia sa pe un cetăţean care îşi apără un drept.

Pe fir, în anchetă intervine Curtea de Apel Piteşti şi doamna judecător Sorescu

Constatările uluitoare ale procurorului Iustin Mihail, prevăzute în dosarul nr. 723/P/2013 din 02.12.2013, ajung cu repeziciune în data de 28.01.2014 pe rolul Curţii de Apel Piteşti, care dă sentinţa penală nr. 61/F în dosarul 63/46/2014. ***(Facsimil 2)*** Deşi Curtea de Apel constată fapta penală săvârşită de avocata Camelia Sanfrancisco, făcând o trecere în revistă a redactării scrisorii de ameninţare, mergând pe principiul "apărării profesiei juridice", nu ţine cont de lege, dispunând în final respingerea cererii lui Giovlan Marin cu toate consecinţele pe care un judecător şi le poate asuma atunci când doamna preşedintă Teodora Gheorghe Sorescu şi procurorul de şedinţă Angelica Paraschivescu "vede şi nu cercetează". Mai mult decât atât, în cuprinsul dispozitivului sentinţei, se precizează "intimata a reacţionat astfel din cauza disperării de a se vedea dată fară din casă". Oare instanţa Curţii de Apel nu cunoaşte că în România sunt sute sau poate mii de cazuri în care cetăţenii îşi pierd locuinţele datorită unor întâmplări uneori tragice pentru ei, de care ei se fac vinovaţi? Mai mult decât atât, îl obligă pe petentul Giovlan să plătească cheluieli judiciare avansate de stat la 200 lei. În toată această "tevatură juridică" se dovedeşte fără echivoc "slăbiciunile" actului de justiţie pe rolul unor instanţe la Curtea de Apel Piteşti. Şi când te gândeşti că cetăţeanul, în prezent, este obligat de CSM să iubească cu orice preţ soluţiile uneori "trăsnite" date de "unii judecători", nu de toţi.

DUMITRU CÂRCENI

(continuare în numărul viitor)

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL PITEŞTI
SECŢIA PENALĂ ŞI PENTRU CAUZE CU MINORI ŞI DE FAMILIE
DOSAR NR. 63/46/2014 Operator date 3918

SENTINŢA PENALĂ NR. 61/F

Şedinţa publică din 19 Martie 2014
Curtea constituită din:
Preşedinte: Teodora Gheorghe-Sorescu
Grefier Maria Simona Popescu

Din partea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti s-a prezentat:
Procuror: Angelica Paraschivescu

Pe rol pronunţarea asupra plângerii formulate de petiţionarul GIOVLAN MARIN, împotriva ordonanţei din 02 decembrie 2013, dată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Piteşti în dosarul nr. 723/P/2013.

Dezbaterile în fond au avut loc în şedinţa publică din data de 12 martie 2014, fiind consemnate în încheierea de şedinţă de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când Curtea, pentru a da posibilitate părţilor a depune concluzii scrise, a amânat pronunţarea pentru astăzi, 19 martie 2014, când a hotărât următoarele:

SERIAL

Despre DNA... numai de bine

DNA A SCĂPAT DE SUB CONTROLUL STATULUI DE DREPT... CARE NU E DREPT?

Motto: ● Art. 24 - "Dreptul la apărare este garantat în tot cursul procesului", Constituţia României ● Convenţia Europeană a drepturilor omului – art. 6 pct. 2 – "Orice persoană acuzată de o infracţiune este prezumată nevinovată, până ce vinovăţia sa a fost legal stabilită" ● Art. 61 alin. 1 Constituţie – "Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a ţării"

Oare mai are vreun rol acest Parlament? Sau ţara este condusă doar de procurori?

De la început trebuie precizat faptul că în ultimii 25 de ani când în România "a bântuit" anarhia revoluţionară de tip fanariot, "furăceala" sau "furăciunea" care a început cu "impunerea forţată" a privatizării bunurilor statului datorită politicii de expansiune economică şi politică făcută de UE după dărâmarea Zidului Berlinului. Această politică a fost urmată de măsurile impuse de FMI, Comisia Europeană şi celelalte organisme care au fost impuse României şi românilor printr-o puternică mediatizare a avantajelor economice de care vor beneficia dacă se vor asocia cu cele 15 ţări care au constituit transformarea comunităţii cărbunelui şi oţelului în deceniul VI al sec. XX, în ceea ce va deveni ulterior UE. Am făcut această trecere în revistă pentru ca cetăţenii să înţeleagă modul în care "ne-am revoluţionat" în decembrie 1989, l-am împuşcat pe Ceauşescu, iar în prezent, după 25 de ani, probabil cineva are interes să redeschidă "rana revoluţiei" române care a avut un efect indecis dar probabil foarte distructiv. În primele ore ale Revoluţiei care se doreşte să continue şi în anii următori prin procesul iniţiat de procurorul general al României - domnul Tiberiu Niţu, tânăra democraţie care în acel timp era "dominant de stânga" a elaborat o constituţie ca lege fundamentală pe care clasa politică a modificat-o în 2003, la indicaţia UE şi a ambasadei SUA. În această Constituţie, la **Titlul III - Autorităţile publice – Capitolul I. Parlamentul**, este menţionat foarte clar şi pe înţelesul celor 22 milioane cetăţeni români şi probabil a celor trei puteri egale în stat: puterea legislativă reprezentată de prlament, puterea executivă - preşedinte, guvern, şi puterea judecătorească reprezentată în Capitolul VI – Autoritatea judecătorească, iar în interiorul acesteia domină art. 133 – **"Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenţei justiţiei".** Fără nici un dubiu, obligatoriu trebuie să facem o remarcă asupra faptului că aceste trei puteri sunt "EGALE". Numai că, aşa cum spune un proverb românesc "egalitatea este doar pentru căţei". De ce am spus acest lucru? Pentru că, deşi în actul fundamental se precizează clar care sunt atribuţiunile fiecărei puteri, iar alegătorul este suveran, în realitate ceea ce se întâmplă în prezent după ce domnul preşedinte Iohannis a ajuns preşedinte în condiţii destul de misterioase politic, reprezintă un lucru foarte grav în societatea românească. Începând cu ianuarie 2015, timp de 25 de ani românului i s-a „împuiat capul" cu noţiuni precum economia de piaţă, economia socială de piaţă, capitalismul occidental, şi alte teorii de care românii nu aveau cunoştinţă după ce trăiseră aproape 40 de ani într-o societate impusă de Moscova şi nu într-o societate comunistă, cum încearcă unii analişti să o prezinte. Comunismul nu a fost, nu este şi probabil că va fi peste foarte mulţi ani. Datorită acestei "supermediatizări", cetăţenii de la "vlădică până la opincă" şi viceversa, şi-au luat avânt, având dorinţa de a deveni capitalişti, cu una, două, trei sau mai multe maşini, cu vile luxoase, schimbându-şi soţiile şi amantele datorită acumulărilor de tip capitalist. Numai că, capitalismul nostru era doar un "capitalism proletar" în care proletarii săraci au dorit să nu mai mănânce fasole şi cârnaţi româneşti, ci produse de acelaşi fel dar care au trecut prin titulatura franţuzească, nemţească, englezească sau spaniolă. În aceste condiţii a apărut "goana după acumulare de capital" în care "vlădica" reprezentată de cei buni de gură care au dorit să facă politică, s-au îngrăşat. Urmare firească, a ajuns în Parlament, în guvern, în justiţie şi în alte forme de conducere a statului. Aşa cum spuneam în titlu, tot mai des cetăţenii îşi manifestă nemulţumirea asupra modului în care este condusă ţara, dar şi asupra faptului că în prezent măsurile impuse de organele de anchetă sunt deosebit de dure pentru această categorie de cetăţeni care au avut ceva în minte şi au dorit, cum spuneau mijloacele media şi clasa politică, "redefinirea importanţei clasei politice de mijloc". Numai că, cetăţenilor nu li s-a explicat care sunt pragurile în care se încadrează această clasă de mijloc. Sigur că un rol foarte important le-au avut greşelile legislative ale Parlamentului prin faptul că în interiorul lui au ajuns unii "imoral economic", iar consecinţa a fost "capitalismul rapace inuman şi incorect". Sigur că nici majoritatea cetăţenilor nu au fost nişte sfinţi, ei aşteptând sfioşi ca statul capitalist să le dea totul precum proverbul românesc "pică pară mălăiaţă în gura lui nătăfleaţă". Este greu într-o pagină de ziar să sintetizezi 25 de ani de greşeli politice, economice în condiţiile în care România deşi are o constituţie chiar corectă, interpretarea ei a rămas la altitudinea marilor puteri occidentale prin directive impuse de la Bruxelles.

Este România "Republica procurorilor"?

Această expresie a apărut în media de la o personalitate importantă a politicii româneşti. În aceste condiţii, am deschis Constituţia la art. 131 Secţiunea 2 – Ministerul public. La alin. 1, se precizează negru pe alb că acest minister reprezintă interesele generale ale societăţii, apărând ordinea de drept precum şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor. Mai mult decât atât, la art. 132 privind statutul procurorilor, aceştia se află sub autoritatea ministrului justiţiei. Cu regret, aşa cum spuneau o bună parte din cetăţeni, în prezent ministrul justiţiei este doar un "personaj de paie", iar procurorul general al României şi celelalte structuri ale ceea ce ar trebui să se cheme Ministerul Public, ignoră autoritatea Ministerului Justiţiei, în prezent numele său din guvern fiind Robert Cazanciuc. În acest context, în perioada actuală sunt ignorate celelalte elemente ale celor trei puteri ale statului, "viteji", cu paloşe şi buzdugane care se luptă cu "zmeii corupţi" din economia românească sunt doar procurorii. Întrebarea noastră este "unde sunt celelalte trei puteri în stat"? Că domnul preşedinte Iohannis este artizanul pe Facebook al acestei stări de fapt, nu mai este un secret pentru nimeni. Că Guvernul actual şi probabil şi cel care va veni va fi doar un guvern de paie, chiar dacă probabil la conducerea sa va veni "fecioara neprihănită" a liberarilor, "slăbănoagă şi la corp şi la minte", nu va face decât să înfunde tot mai mult România "în marea politică de dreapta" impusă de "motorul economiei Europene", Germania. Până atunci, "Republica procurorilor" funcţionează, încălcând grosolan principiul justiţiei "prezumţia de nevinovăţie". În prezent procurorii întâi arestează, după aceea "fabrică probele", având ca aliat de nădejde SRI care "stochează" unele probe ale infracţiunii chiar ani de zile, pentru ca apoi să le pună pe masa procurorilor, pentru ca acestea, prin mijloacele de pre-

(continuare în pagina 4)

(urmare din pagina 4)

siune, (ca pe timpul inchiziției), să-i determine pe cei care în anchetă până la o hotărâre definitivă trebuie să fie considerați nevinovați. În aceste condiții, ne punem întrebarea: ce rol mai exercită Parlamentul în calitatea sa de organ reprezentativ suprem? În condițiile în care un deputat sau senator este arestat, în condițiile în care el este girat de votul a peste 50 sau 80 de mii de votanți, înseamnă ipotetic că trebuie să-i aresteze şi pe cei care i-au dat votul. Am spus ipotetic pentru că este necesar ca votul pe care comisiile juridice şi membrii parlamentului îl dau pentru judecarea sau arestarea unui „membru al organului reprezentativ al poporului", trebuie să fie un vot responsabil şi nu ceea ce se întâmplă acum în Parlament când DNA cere şi organul reprezentativ se supune orbeşte fără o cunoaştere în detaliu a faptelor, aprobă arestul care este o măsură extremă pe care se dă cu mare uşurință de un judecător la solicitarea procurorilor, iar aceasta trebuie să fie doar în două situații: flagrant şi omor. În aceste condiții, credem că lupta pentru a ajunge capitalist nu trebuie să fie o infracțiune pedepsită ca pentru omor. Credem că această sancțiune trebuie să fie în primul rând de ordin economic - confiscarea averii făcută prin încălcarea legii şi nu prin distrugerea fizică a capitalistului, ținându-l în închisoare 5 sau 15 ani, unii dintre ei aflându-se la o vârstă înaintată. Ca să ții un capitalist la o vârstă de 60-65 ani în închisoare încă 10-15 ani, aceasta reprezintă o condamnare cu rea voință şi chiar o pedeapsă de condamnare la moarte, ceea ce considerăm că legiuitorul nu a dorit. Mai mult decât atât, chiar în cuprinsul Noului Cod Penal, la art. 15 "Infracțiunea este fapta săvârşită prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăție, nejustificată şi imputabilă", iar la art. 16, **"prin vinovăție"** la punctul 2 precizează **"vinovăția este atunci când fapta este comisă cu intenție sau cu intenție depăşită".** În aceste condiții, credem că cea de-a treia putere în stat reprezentată de justiție, ar trebui să analizeze cu simț de răspundere prevederile art. 16. În acest context, ne dăm cu părerea dacă reținerea în puşcărie a unei femei care are doi copii cu infirmități, cu grave probleme de sănătate, are un temei de drept. Nominalizăm în acest sens pe Monica Ridzi care datorită unui motiv de prostie a semnat un act ce i-a fost "băgat pe sub nas" de subordonați. Trebuie precizat faptul că în prezent "Republica procurorilor" funcționează eficient doar din punct de vedere politic. Pentru interesele naționale credem cu tărie că nu, având în vedere marile "NUP-uri" date de unii domni procurori cu privire a unor mari fraude răsunătoare ale economiei româneşti. Amintim în acest sens "marea devalizare a sistemului bancar românesc". La această mare devalizare Ministerul public şi instituția procurorului nu au găsit vinovații deşi în repetate rânduri, timp de 6-7 ani, le-am făcut cunoscut prin ziarul pe care îl trimitem gratis la toate instituțiile de coerciție ale statului. Devalizarea sistemului bancar românesc în perioada 1994-2004, a creat statului român nu doar 90 milioane euro cât se spune că a furat Vanghelie sau 15-20-30 milioane cât a furat Cocoş, sau câte milioane o fi furat Pinalti sau Penescu sau Pănescu. Paguba adusă sistemului bancar românesc este uriaşă, începând cu denominalizarea leului făcută de BNR când s-a dat o lovitură grea majorității populației româneşti care îşi ținea economiile la CEC sau chiar la băncile de stat şi care s-au văzut peste noapte după 15-20 de ani când îşi țineau economiile unii chiar pentru înmormântare ca dintr-o sumă care-şi putea permite să achite cheltuielile de înmormântare primea câțiva lei sau câteva zeci de lei noi. Sunt cunoscute marile jafuri bancare de la Bancorex, de la CEC, de la Banca Agricolă, de la Banca Albina, de la Bancoop, iar numărul ar putea continua. Frauda asupra sistemului bancar românesc a fost de multe sute de miliarde de euro şi nu a pățit aproape nimeni nimic, doar câțiva care au stat ceva ani în puşcărie, iar un preşedinte de bancă pe numele său Temişan, acum a dat sttaul în judecată şi cere despăgubiri de milioane euro. Oare domnii procurori nu trebuia să se sesizeze? Oare domniile lor nu au citit prevederile art. 292 ale codului penal? Le amintim noi.

Art. 292 – Sesizarea din oficiu

Considerăm faptul că acest articol ar trebui să stea la baza şi arestării sau sancționării penale, chiar a organelor de urmărire penală, atunci când au aflat de existența vreunei infracțiuni. De aceea, prezentăm în integralitatte art. 292, comentând consecințele sale. "Sesizarea din oficiu – organul de urmărire penală (procurori, judecători de libertăți, polițişti) se sesizează din oficiu dacă află că s-a săvârşit o infracțiune pe orice altă cale decât cele prevăzute de art. 289-291 şi încheie un proces verbal în acest sens". Analizând cu simț de răspundere această prevedere a codului penal, putem spune că organele de urmărire penală "au închis ochii penal" atunci când presa ultimilor 20 de ani a semnalat unele fapte penale certe pe care aceste organe nu le-au dat curs, deşi de unele din ele sau pentru unele dintre ele au trecut pe lângă ele. Amintim în acest sens fabricile aflate în ruine care nu sunt bani ținuți în sertarele băncilor. Ba mai mult, timp de aproape 8 ani ziarul a sesizat multiple fapte penale amintind în acest sens: distrugerea căii ferate Vâlcele-Rm. Vâlcea, distrugerea întreprinderilor ARO Câmpulung Muscel şi Melana, iar în prezent "se pune de o infracțiune" de distrugere a Petrochimiei argeşene care a fost cumpărată fraudulos împreună cu petrolul românesc cu doar suma modică de 600 milioane de dolari. Cine este artizanul? Guvernul Năstase. Justificarea acestuia publică: "ni s-a impus de UE vinderea petrolului către austrieci în scopul integrării României în NATO". Să te cruceşti. La CSM care este garantul independenței justiției s-au primit foarte multe sesizări privind fapte penale acoperite de judecători şi procurori, iar secțiile pentru procurori şi judecători le-a acoperit încălcând grav art. 292. În acest context, românii se întreabă cui să ne mai plângem dacă instituțiile fundamentale ale statului reprezentate de cele trei puteri în stat nu iau măsuri, ce trebuie să facem? Oare acest lucru nu este o încălcare a art. 292? Oare domnul preşedinte Iohannis care a fost votat de români, nu de statul german, polonez, nu de conducerea UE, nu de administrația de la Washington, nu de conducerea Republicii Moldova, se ocupă mai mult de politica externă pentru întărirea UE, în condițiile în care cei 20 milioane români care probabil mai doresc să trăiască în România, o foarte bună parte din ei supraviețuiesc prin furturi mai mici sau mai mari, sau mai grav, adunând resturi de fier vechi după distrugerea fabricilor sau adunând peturi goale de plastic pe care le vând la supermarketuri şi primesc pe pentru munca de o zi doar 10-15 lei cu care pot să-şi întrețină familia. Oare patronând aceste lucruri, această situație de fapt, domnul preşedinte Iohannis şi premierul, dar şi întreaga clasă politică deasupra căreia se află "paloşul necruțător al procurorilor", nu au nici o responsabilitate? De aceea, tot mai des se aude mesajul către domnul preşedinte care în majoritatea timpului este preocupat să-şi asigure o majoritate politică în Parlament după principiul "scopul scuză mijloacele". În restul activității sale, sfârşitul de weekend şi-l petrece alături de soție, de parcă a fost ales un preşedinte pentru soție şi familie, nu pentru alegătorul român. Domnia sa se distrează la Sibiu cu precădere, participă la sportul său preferat tenisul, este invitat frecvent la diverşi cetățeni foşti şi actuali prieteni, iar statul în zilele de sâmbătă şi duminică este pe mâna ofițerilor de serviciu din Palatul Cotroceni. Că o fi aşa sau nu, rămâne de văzut. În numărul următor, pentru că tot am dat în supratitlu "Despre DNA... numai de bine", vom prezenta un document pe care cetățenii îl pot vedea şi pe internet, în care este precizat ordinul nr. 2184/2006 prin care doamna fostă ministru Monica Macovei "apărătoarea ipotetică a statului de drept" l-a aprobat sub titulatura: **"Regulamentul de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție".** Domnia sa, fără să țină cont de Constituție, de Legea 304 privind organizarea justiției româneşti, aprobă înființarea, printr-un regulament de ordine interioară a unei instituții "sigur necesară", pe numele său DNA, dar care trebuia să aibă girul şi aprobarea Parlamentului printr-o lege şi nu printr-un regulament de ordine interioară. Că partidele politice, parlamentare sau extraparlamentare tac, e treaba lor. Că Parlamentul României, deşi este organ reprezentativ al poporului tace, nu este doar treaba lor, ci este şi treaba noastră, a cetățenilor votanți. Că guvernul tace, este treaba lui, dar este şi treaba votanților. De ce tac toți? Pentru că în România acum nu mai este Dumnezeu cunoscut din Biblie care ne vede din Ceruri. Acum în România Dumnezeu este SRI care ne ascultă şi procurorii care ne "biciuiesc" sub diverse forme chiar şi prin "metode psihice" de a spune ce doresc ei şi până unde doresc ei. De aceea, în numărul viitor vom prezenta documentele pe care şi domnii procurori ar trebui să le analizeze, cu precădere art. 3 din ordinul 2184/C/2006 pe care şi l-a aprobat în dispreț față de Constituție şi Legea 304, chiar directorul DNA al anului 2006.

DUMITRU CÂRCENI

(Preluare din numărul 299)

(urmare din pagina 1)

tală a oricărui stat, Constituția. În prezent, armata nu mai este armată, după cum nici constituția nu mai este constituție, aceasta fiind încălcată de către cei care sunt plătiți să o apere şi au jurat cu mâna pe Constituție să facă acest lucru. Mă refer în acets sens, la membrii CCR, procurori şi judecători, membrii Parlamentului şi ai Guvernului. Jurământul de credință față de țară, este încălcat cu rea credință, datorită indicațiilor primite şi acceptate "criminal" de clasa politică românească din partea conducătorilor unor state care vremelnic conduc atât UE cât şi NATO. Conducătorii politici şi militari ai României, uită sacrificiile făcute în decursul celor 2000 de ani de românul simplu care a murit pentru țară şi drapel. România a fost râvnită, datorită poziției şi a bogățiilor sale, începând cu romanii şi grecii, continuând cu nemții şi terminând acum cu americanii şi unele țări din occident care neau transformat în robi ai acestor state şi chiar servitorii lor care le înfloresc economia. Situația politică a ultimilor câțiva ani, când ruşii s-au trezit după aburii vocii consumate în exces chiar de unii conducători politici de după anul 1990, şi-au dat seama că au fost păcăliți de politica de prietenie a Washingtonului. Datorită somnului şi a beției politice, Rusia s-a trezit încercuită de toate puterile Europei, iar tunurile acestor forțe, acum, chiar de pe teritoriul românesc, polonez şi ucrainiean, pot lovi "inima Rusiei", capitala Moscova. Unii poate vor spune că probabil vor merita ruşii o asemena lecție, pentru că şi ei au desfăşurat o puternică politică hegemonială, asupra celor 72 națiuni, unele dintre răsculându-se împotriva lor. Dar noi, românii, de ce suntem vinovați, când conducătorii noştri politici semnează documente fără să întrebe poporul dacă vor sau nu să devină teatrul de luptă în inia I, între forța de reacție americană şi masivele armate ale Rusiei care în prezent, prin Putin, devine imprevizibil. Populația civilă asistă pasiv cum pe căile ferată şi pe orice altă cale se îndreaptă către granița de est a României, puternice forțe ale NATO care trebuie să atace sua chiar să se apere împotriva puternicelor armate ruseşti. până vor veni amercianii de la mii de kilometri, Deveselu va fi făcut una cu pământul, în doar câteva minute, iar flota română prost echipată şi dotată, va fi scufundată, în probabil prima oră de conflict. Preşedintele Băsescu a avut grijă, ca în ultimul an de mandat să treacă în rezervă şi să pensioneze peste 40 de generali care aveau experiență în conducerea trupelor, promovând peste noapte, în funcții de conducători ai armatei, unii comandanți militari având doar posibilitatea de a conduce un batalion în teatrele de operațiuni din Afganistan şi Irak, dar cu cine s-au luptat aceşti soldați? Cu partizanii talibani, având în spate logistica americană? De această dată, armata română, în situația unui conflict, trebuie să se bată cu cea mai bine dotată armată, dar şi cea mai numeroasă. Ştiind că, Rusia dispune în prezent de peste două milioane jumătate de soldați sub arme, aşa cum precizează mijloacele de informare de pe internet. Atunci, se pune problema, dacă nu cumva participarea armatei române şi a populației române, într-un termen aşa scusrt, nu va genera un genocid față de poporul pe care clasa politică nu-l informează corect? România, dacă trebuie să intre în război cu Rusia, trebuie în primul rând să-şi treacă prin lege industria de apărare pe picior de război. Numai că, aceasta nu mai există. Mobilizarea populației prin fostele comisariate militare reprezintă doar o măsură paleativă, atâta timp cât populația civilă care dă "carnea de tun" nu este pregătită din punct de vedere psihologic şi militar. Mijloacele de apărare locală, aproape lipsesc cu desăvârşire, iar adăposturile care au fost construite special se află într-o totală degradare. Armata română trebuie în primul rând să fie condusă nu de miniştrii ai apărării incompetenți care doar ridică mâna şi fac plecăciuni generalilor şi conducătorilor armatelor. Ei trebuie să arate acestor generali situația reală atât a armatei romàne, cât şi a problemelor specifice de țară, a regulamentelor şi a regulilor constituționale. La noi sunt insuficiente depozitele de ascunderea hranei pentru populație. Ca o măsură esențială, Parlamentul trebuie să ia măsuri imediate pentru naționalizarea petrolului şi a câtorva rafinării, altfel economia românească în timpul şi după război, va intra imediat în faliment, ştiind că fără benzină şi motorină, orice război este socotit pierdut. Oare armata română trebuie să aştepte aprobare de la OMV Petrol din Austria, să-şi alimenteze rezervoarele tancurilor şi avioanelor, atâtea cât sunt? Credem că nu. Pentru a duce un război crunt şi greu împotriva Rusiei, sunte necesare măsuri capitale care vor fi luate nu de "fanfaronii politici" din Parlament, ci de cadre bine pregătite nu la cursuri de formare a oamenilor politici de pe lângă academia Militară, când cine vrea lua o diplomă pentru a-şi dovedi că este bun la toate, şi la partea militară şi la cea civilă. Toate fetițele care prin diverse mijloace au ajuns să fcaă politică, au obținut diplome în domeniul militar, lucru cel mai grav pentru pregătirea militară a cadrelor. Credem că este necesar "să fie scoşi de la naftalină", fostele cadre militare care au deținut funcții de conducere la unitățile militare care trebuiesc "validați" din punct de vedere al sănătății şi al psihicului, şi cu disciplina care le-a mai rămas, să pună pe picioare o armată care a stat la naftalină, şi care a fost transformată după anul 2008 în aşa-zisa armată de profesionişti care nu mai ştie nici să dea salutul între superiori sau salutul la drapel. Acestea sunt câteva condiții privind modul serios în care Guvernul şi clasa politică trebuie să abordeze tactica şi strategia pe care România, în baza tratatelor impuse de la Bruxelles, trebuie să le urmeze rapid şi cu sfințenie. Viitoarea conflagrație mondială, care probabil va fi în granițele de est ale României, Ucrainei, Poloniei şi Țările Baltice, vor fi de o duritate nemaiîntîlnită în istorie. De aceea, sunt necesare "măsuri luminate", în primul rând din partea conducerii militare a armatei române, a unor parlamentari "cu scaun la cap" care nu au doar interese economice şi politice dar mai dețin în inima lor şi dragostea de țară. Este posibil, probabil, ca scoaterea armatei de la naftalină să înceapă chiar cu măsuri esențiale în programul de învățământ al Academiei militare, a şcolilor superioare de ofițeri şi a celorlalte unități de învățământ militar, în care dominantă va fi apărarea teritoriului național şi nu a teritoriilor altor țări care au transformat armata română într-o armată de cruciați. Armata unei țări trebuie în primul rând poporul din rândul căruia a apărut şi care i-a dat viață şi doar în condiții de excepție să ducă lupta pe teatre de război în afara granițelor. Dar despre această problemă, vom discuta în numerele viitoare.

DUMITRU CÂRCENI

Prim procuror Nicorina Magraon - "în vârful peniţei"

PARCHETUL CURTEA DE ARGEŞ ÎNCALCĂ LEGILE, DUPĂ INTERESELE UNORA

Art. 5 NPP-"Aflarea adevărului"

Deşi doamna prim procuror Nicorina Magraon este procuror cu mare vechime, aflându-se printre primii care împreună cu eminentul judecător, Cosntantin Crişu, tatăl domniei sale, imediat după revoluţie a editat prima carte privind un set de legi referitor la codul penal şi codul civil, dar şi codul de procedură penală. În acest sens, considerăm pregătirea dumneaei deosebit de importantă, deşi a ajuns destul de târziu în fruntea Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş. Aşa cum arătam, conform obiectului de activitate al ziarului reflector Argeşean, la începutul anului 2014, am depus un denunţ penal împotriva unor persoane şi personalităţi care în mod abuziv şi prin trafic de influenţă, au deposedat fostul Liceu Agricol Curtea de Argeş de patrimoniul pe care nici regimul comunist nu l-a încălcat. Răspunsul destul de stufos al doamnei prim procuror îl vom da integral în numărul următor din data de 28 iulie 2015 al ziarului Reflector Argeşean. Spunem acest lucru, pentru că cetăţenii mun. Curtea de Argeş şi chiar al fostului raion Curtea de Argeş, ai căror copii au învăţat şi învaţă acum la această unitate şcolară, să cunoască adevărul cu privire la modul în care justiţia argeşeană "se străduieşte" să respecte art.5 din NPC privind aflarea adevărului. De aceea, cu litere îngroşate, publicăm acest articol în Facsimil, iar în continuare, dăm publicităţii conţinutul plângerii penale adresate de ziar către judecătorul de cameră preliminară, aşa cum ne-a indicat doamna prim procuror. Datorită acestui lucru, publicăm conţinutul art.342 "Obiectul procedurii în Camera Preliminară- Obiectul procedurii Camerei preliminare îl constituie verificarea după trimiterea în judecată a competenţei şi legalităţii sesizării instanţei, precum şi verificarea legalităţii administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărie penală". Aşa spune acest articol din NPP. În realitate, facem precizarea asupra faptului că procurorul nu a dispus "măsuri de trimitere în judecată", ci doar de rezolvarea plângerii către instanţa de judecată. Urmează să o vedem şi pe aceasta. Cum interpretează judecătorul de cameră preliminară, art.342.

Art. 5. Aflarea adevărului. (1) Organele judiciare au obligaţia de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele şi împrejurările cauzei, precum şi cu privire la persoana suspectului sau inculpatului.

(2) Organele de urmărire penală au obligaţia de a strânge şi de a administra probe atât în favoarea, cât şi în defavoarea suspectului sau inculpatului. Respingerea sau neconsemnarea cu rea-credinţă a probelor propuse în favoarea suspectului sau inculpatului se sancţionează conform dispoziţiilor prezentului cod.

Către, JUDECĂTORIA CURTEA DE ARGEŞ PLÂNGERE- Împotriva Ordonanţei nr.979/P/2014

Subscrisa SC GROUP MEDIA STAR MARKET SRL – Ziarul Reflector Argeşean, cu sediul în Piteşti, strada Târgu din Vale nr.23, reprezentată de Boţilă Dumitru- directorul publicaţiei, conform Legii 544 privind accesul liber la informaţii, dar şi conform codului penal şi codului de procedură penală, privind art.292 – sesizarea din oficiu, prin prezenta, înaintez plângere penală spre o justă rezolvare jurdică, de către judecătorul de cameră preliminară, conform prevederilor art.342 şi următoarele.

ÎN FAPT,

La data de 25.06.2015, am primit răspuns de la primul procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, doamna procuror Nicorina Magraon, în dosarul nr.116/II/2/2015.

De la început, având în vedere răspunsul dat la sesizarea ziarului, considerăm acesta ca o sfidare a legii, şi implicit a codului penal şia codului de procedură penală, încercându-se prin aceasta, acoperirea unor fapte petrecute în ultimii 20 de ani şi continuarea lor şi în prezent.

La baza acestei acoperiri, stau actuale şi foste personalităţi ale Poliţieie, Justiţiei şi Administraţiei Publice din cadrul Primăriei Curtea de Argeş.

Cu tot respectul pe care îl port doamnei procuror Nicorina Magraon care este descendenta unui eminent jurist fost preşedinte al Judecătoriei Curtea de Argeş, doresc să-mi exprim dezamăgirea în numele cititorilor, asupra modului în care primul procuror a înţeles să dea curs rezolvării în justiţie a unor fapte penale bazându-se doar pe constatarea unui agent de poliţie judiciară, care nu are pregătirea şi competenţa juridică să emită păreri pe care să le transmită în vederea întocmirii ordonanţei procurorului.

În acest context, aş cataloga răspunsul incorect din punct de vedere juridic al doamnei prim procuror, în următorul mod: "înşirând la vorbe goale, ce din coadă o să sune", având scopul de a scoate unele personalităţi de sub incidenţa legii penale, după ce au săvârşit fapte penale de "abuz în serviciu, fals în declaraţie şi uz de fals, trafic de influenţă cu consecinţe deosebit de grave şi chiar spălare de bani". Aceste fapte penale, s-au datorat atunci când persoane din Comisia Locală de Fond Funciar a mun. Curtea de Argeş, precum şi unii foşti prefecţi, în calitatea lor de preşedinţi ai comisiei de fond funciar judeţene, au încălcat în primul rând legea fundamentală a statului, Constituţia, din anul 2003 care stipulează expres la art.44 "dreptul de prorpietate privată care este garantată şi ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular".

În acest context, este de neânţeles modul cum procurorul, prin ordonanţa emisă în data de 23.06.2015, a încălcata acest drept al statului român, pentru că, prin donaţia făcută în anul 1923 de Regele Ferdinand privind suprafaţa de 277 ha în favoarea fostei şcoli de grădinărit din Curtea de Argeş, actualmente Liceul Tehnologic Agricol Curtea de Argeş. Procurorul care a primit sesizarea de la DNA, a manifestat o atitudine de superficialitate şi fals în înscrisuri făcute cu ocazia investirii sale pentru cercetarea acestei posibile infracţiuni.

Dormim să inveterăm din nou faptul de încălcare gravă de către organul de urmărire penală a art.292 săvârşită atât de procurorul de caz cât şi de organ-

(continuare în pagina 7)

(urmare din pagina 6)

ul de cercetare al Poliției Județene Argeş-Serviciul de Investigare a Criminalității Economice care, în dispreț față de lege, invocând art.315 alin.1 lit. b cod procedură penală, a propus "clasarea cauzei penale". Propunerea a avut la bază doar "părerea" polițistul judiciarist cu privire la clasarea cauzei privind prescripția. În schimb, În răspunsul dat de primul procuror, nu sunt invocate nciiun fel de expertize asupra valorii de piață a terenurilor care în mod abuziv au intrat în posesia unor persoane cu funcții, aşa cum am precizat. Este de neînțeles cum doamna procuror, în dispreț față de lege, la pagina 3, face precizarea "Prin procesul verbal din 04.05.1994, s-au identificat pentru preluare 20 ha teren în punctul Noapteş şi 13 ha teren în punctul lot SMA. Comsiia locală d efond funciar preluând efectiv suprafața de 33 ha teren". Numai că, doamna procuror nu precizează dacă această preluare este legală sau este încălcarea legii fundamentale asupra dreptului de proprietate a unui bun aparținând statului român, iar dorința celui care a lăsat prin testament această suprafață de 277 ha, cât a existat în testamentul Regelui Ferdinand. Menționez că nici regimul comunist nu a anulat acest testament, păstrând dorința testamentarului, ca acest teren să fie folosit pentru eternitatea națiunii române, în folosința fostei şcoli de grădinărit, prima de acest gen din România, în folosul acetualului Liceu Agricol din Curtea de Argeş, care a fost angrenat în diverse procese de retrocedări ilegale.

Prevederea de la pag. 3 a doamnei procuror cu privire la art.153 cod penal, referitor la termenul de prescripție al răspunderii, nu ține cont de prevederile art.155 alin.5- "întreruperea cursului prescripției răspunderii penale" de care doamna prim procuror nu ațînut cont. Este legal chiar şi prevederea art.156 cu privire la suspendarea cursului prescripției, amintind: alin.1 şi alin.2. Dacă la agentul de poliție care are calitatea doar de a strânge probele, este scuzabil, la procurorul de caz este "impardonabil". Ne punem întrebarea firească cu privire la cele trecute în ordonanța cercetată de doamna prim procuror sunt cu rea credință, atunci când, precizează "la pag.4-prin întocmirea unui referat motivat". Oare în răspunsul dat pentru judecător, există la dosar acest "referat motivat"? Mai mult decât atât, este ştiut că legăturile strânse dintre unele personalități din Poliție, Justiție şi Administrație publică de la Primăria Curtea de Aegeş, legături de notorietate. Amintim doar spre ştiință, aşa-zisa stradă a Primăverii, unde şi-au construit prin trafic de influență o serie de personalități locuințe pe terenurile fostului Liceu Agricol, fără ca majoritatea dintre ei să plătească valoarea terenului, fiind împroprietăriți de comisiile locale ale Primăriei Curtea de Argeş sau Primăria Valea Iaşului. Toate acestea s-au făcut în anii tulburi de jaf al economiei şi agriculturii, datorat uneori chiar unui slab vid legislativ. Şi prevederea de la pag.5, prin care doamna procuror ia apărarea procurorului de caz, este netemeinică şi doar prin simplul fapt că doar procurorul hotărăşte asupra cercetării faptelor penale şi nu argumentele furnizate de organul de urmărire penală al Poliției Curtea de Argeş. În acest caz, considerăm că modul de soluționare al ordonanței semnată de doamna procuror şef Nicorina Magraon, poate constitui un subiect de discuție la facultățile de drpet din România şi chiar de către unele ambasade care urmăresc ceea ce se cheamă "MCV" de la Bruxelles.

În acest context, vă rugăm domnule preşedinte, să dispuneți trimiterea sesizării noastre cu privire la patrimoniul fostului Liceu Agricol din Curtea de Argeş, din nou la alt procuror de caz care să întocmească o cercetare corectă şi nu una superficială, având în vedere în primul rând încălcarea Constituției cu privire la dreptul de proprietate, cât şi cu privire la drepturile testamentare ale unei persoane care a dorit ca un bun al său proprietate personală, să fie distribuit celui care i s-a destinat.

De asemeni, să dispuneți ca organul de cercetare penală să fie unul competent din punct d evedere juridic şi să ia declarații corecte la cei implicați în acapararea unor suprafețe de teren aparținând Liceului Tehnologic Agricol în prezent.

Cu privire la tardivitate, vă rugăm de asemeni, să dispuneți ca Parchetul să facă o evaluare actuală cel puțin de când a intrat în posesia plângerii penale.

DIRECTOR....

D. BOȚILĂ

PRIMA UNITATE DE ELITĂ A ARMATEI ROMÂNE A ÎMPLINIT 155 DE ANI

Zilele trecute (01 iulie 2015), Regimentul de gardă al Armatei Române şi-a sărbătorit 155 de ani de existență. Îmi face plăcere să amintesc că prima unitate de gardă din Armata Română a luat ființă în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, adevăratul ctitor al României moderne, parşiv aruncat în umbră de obediența umilă (iertați-mi pleonasmul) față de alogenul Carol de Hohentzollern Zigmaringen. Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a semnat actul de naştere (Înaltul Ordin de Zi nr. 63, din 1 iulie 1860) al Batalionului de Tiraliori care a funcționat fără întrerupere, sub diferite denumiri, până în ziua de azi. În prezent, unitatea se numeşte Regimentul 30 Gardă „Mihai Viteazu". La 31 august, acelaşi an, 1860, prin Înaltul Ordin de Zi nr. 64, Batalionul de Tiraliori a fost denumit Batalion de vânători, tot în cadrul trupelor de infanterie şi, în plus față de atribuțiile obişnuite ale unei unități combatante, Batalionul de Vânători a primit şi atribuții de gardă, având ca misiune paza Palatului Domnesc şi a sediului Ministerului de Război. Abia în 1868, prin Legea Puterii Armate promulgată de domnitorul Carol I, „jandarmii călări" de la Bucureşti şi Iaşi au primit misiunile de a asigura paza domnitorului şi a familiei sale în toate deplasările prin țară, precum şi de a îndeplini ceremoniile de gardă, iar în 1908 (01 aprilie), prin Înaltul Decret nr.985, acestei formațiuni i se conferă denumirea de Regimentul de Escortă Regală. La data de 20 iunie 1930, prin Ordinul Marelui Stat Major s-a înființat Batalionul de Gardă al Palatului Regal, prin detaşarea unei companii din Regimentul de Jandarmi Pedeştri, iar la 1 septembrie 1930, unitatea s-a numit Compania de Gardă a Palatului care, în 1935, devine Batalionul de Gardă al Palatului Regal... Pasionat de ceremonii şi de grandoare, regele Carol al II-lea conferă unității de gardă o nouă strălucire. Astfel, titlul de unitate de gardă era stabilit prin decret regal, unitatea primind şi însemnele specifice la uniformă, fiind astfel particularizată în raport cu alte unități ale armatei, ca Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul". La 15 august 1941, unitatea devine Batalion de Gardă Regală. După abdicarea regelui Mihai (30 decembrie 1947), în ianuarie 1948, Batalionul de Gardă Regală devine Batalionul de Gardă Republicană. Acesta era menit să asigure paza palatelor din Calea Victoriei, Şoseaua Kiseleff şi Cotroceni, paza Aeroportului Băneasa, precum şi însoțitori de protecție pentru principalii oficiali din Ministerul Apărării Naționale. Batalionul de Gardă asigura şi ceremoniile oficiale. Separat, pentru paza sediului Ministerului Apărării Naționale, s-a creat Batalionul de Pază. Ulterior, la 15 martie 1948, s-a format Regimentul de Gardă Republicană, prin unirea Batalionului de Gardă Republicană cu Batalionul de Pază al Ministerului Apărării. La 28 februarie 1964, prin ordin al Marelui Stat Major, se înființează Regimentul 30 Gardă, cu atribuții clar stabilite de gardă şi protocol în cadrul Armatei. Această unitate asigura ceremonialurile pentru conducătorii României şi pentru şefii de stat străini aflați în România. La 23 februarie 1990, prin Ordinul Marelui Stat Major, unitatea este redenumită Brigada 30 Gardă, iar în anul 1995 devine Brigada 30 Gardă „Mihai Viteazul". La 25 iulie 2001, unitatea este redenumită Regimentul 30 Gardă şi Protocol „Mihai Viteazul", iar din anul 2006 se numeşte Regimentul 30 Gardă „Mihai Viteazul". În anii de după 1989, unitatea a inclus, în anumite perioade, şi subunități care asigurau protecția demnitarilor. În prezent, această funcție revine Serviciului de Protecție şi Pază, pentru principalii demnitari ai statului român, precum şi unor structuri speciale din MApN, pentru demnitarii militari. Se păstrează însă tradiția ca aghiotanții principalilor lideri din MApN să provină din Regimentul 30. Unitatea are o dotare similară celei a trupelor de infanterie, la care se adaugă piese de artilerie utilizate la tragerea salvelor festive, de la ceremoniile oficiale. În compunerea Regimentului 30 există şi o fanfară militară. Dacă înainte de 1989 gărzile de onoare erau formate din soldați în termen – comandați de ofițeri şi subofițeri din MApN, în prezent Regimentul 30 este format integral din militari profesionişti, bărbați şi femei. Aniversarea celor 155 de ani de la crearea unității a fost sărbătorită în cazarma Regimentului 30 Gardă „Mihai Viteazu" din Bucureşti, în prezența preşedintelui Klaus Iohanis şi a primului minsitru interimar Gabriel Oprea. În cadrul ceremoniei, ministrul apărării Mircea Duşa a comunicat că a semnat ordinul ridicării unității la rangul de Brigadă. Cu ocazia împlinirii a 155 de ani, preşedintele țării a decorat Drapelul de Luptă al unității cu Ordinul național „Serviciul Credincios" în grad de Cavalera şi a fost dezvelită statuia ecvestră a domnitorului Mihai Viteazul. Pe drapelul de luptă al unității de gardă sunt înscrise cuvintele „onoare şi patrie".

VICTOR VERNESCU

CEAUŞESCU, ÎNTRE CAER ŞI PIAŢA COMUNĂ

Anul acesta se împlinesc 25 de ani de la lovitura militară de stat dată de blocul NATO în defavoarea unui alt bloc care a purtat denumirea de "Tratatul de la Varşovia". În acest context, imediat după cel de-al doilea război mondial, America a tras "foloasele" după victoria împotriva Germaniei Naziste, impunând propriul sistem politico-militar, având în vedere slăbiciunea şi dramatismul economic în care se aflau cele trei puteri economico-militare, Anglia, Franța şi America. Cu "şoptele şi momele", după terminarea războiului, cum de altfel se întâmplă şi în prezent, americanii au încercat să cuceească opinia publică prin aşa-zisele ajutoare americane, constând în: marmeladă, unt şi mălai pe care uneori le aruncau cu paraşuta din avioane în diverse puncte, în satele din România. Încă de pe atunci, când sovieticii şi-au dat mâna şi s-au îmbrățişat cu americanii, au fost precum "îmbrățişarea lui Iuda", pentru că, încă de pe atunci, americanii au urzit planul de distrugere nu a Rusiei Sovietice, ci a Rusiei care ulterior îi vor fi aliați în cadrul tratatelor pe care prin trădarea statală a lui Gorbaciov, va genera expansiunea americană către puternicele bogății ale întinsului continent rusesc. În afară de cele două blocuri militare, americanii au întărit şi au modernizat fosta comunitate a cărbunelui devenită ulterior "piața comună", pentru ca tot ulterior, să se constituie Uniunea Europeană, având ca semnatari 15 state. Ca o consecință, sau mai bine zis, ca o contralovitură, puterea sovietică dictatorială condusă de Stalin, a "construit" din inițiativa fostei URSS, în anul 1949, o organizație economică suprastatală, purtând denumirea de Consiliul de Ajutor Economic Reciproc, pe scurt, CAER. În fruntea acestui CAER, s-a aflat URSS, având sediul la Moscova şi din care făceau parte, în afaraă de URSS şi țările satelite ale Moscovei, precum: România, Lituania, Letonia, Estonia, Polonia, Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia şi doar o treime din fosta Germanie Nazistă, care, având capitala la Berlin, a intrat în sfera de influență a URSS. În continuare, prezentăm modul în care a fost înființată această comunitate economică, cu mențiunea că România de pe urma acestei comunități CAER s-a dezvoltat impetuos, lucru dovedit de cei 25 de ani, când în fruntea statului s-a aflat personalitatea cea mai proeminentă a politicii mondiale între anii 1968 şi 1989, pe numele său, Nicolae Ceauşescu. Prin planurile cincinale, România s-a dezvoltat, devenind dintr-o țară agrară de tip feudal, într-una dintre cele mai impetuoase economii, râvnită de toate puterile occidentale. De aceea, acestea l-au "executat" pe Ceauşescu, fără nicio judecată, bazându-se pe trădătorii politici naționali, într-o zi de mare credință ortodoxă, prima zi de Crăciun. Aceasta în condițiile în care biserica ortodoxă obedientă a tăcut mâlc, iar fostul patriarh al României din această perioadă, probabil îşi va odihni somnul de veci, având mâinile pe piept pătate de sângele unei crime nedovedită de organele juridice. Acesta a fost CAER, iar în materialul de față, am preluat unele considerațiuni care nu sunt suficient de clar explicitate. Dar există în viitor, pentru generația care în 1989 avea doar câțiva ani şi stăteau la coadă pentru ac România să-şi plătească adtoriile față de cei care în 25 decembrie au inițiat împuşcarea fără judecată a celui care le-a fost fidel şi le-a executat ordinele economice, doar până la granițele țării şi fără să se atingă de suveranitatea "sfintei Țări Româneşti", aşa cum au făcut însă actualii conducători de după 1989, fie că s-au numit Ion Rațiu şi Radu Câmpeanu, sau Coposu şi Iliescu, sau cei care timp de 20 de ani au terfelit adevărul despre realizările României în domeniul economic şi, de ce nu, chiar şi militar. Amintim că în acest an, 1989, România avea o armată devodată independenței țării de peste 150.000 de militari bine instruiți, dispunând de peste 3000 de tancuri, peste 5000 piese de artilerie, nave de luptă pe Dunăre şi pe mare, precum şi o flotă aeriană, capabilă să doboare orice avion de recunoaştere care încalcă spațiul aerian.

PROF. COL. (R) D. BOȚILĂ

Proiecte de integrare economică în CAER şi Piaţa Comună

Pentru a finanța ambițiosul program industrial al României, Nicolae Ceauşescu a încercat să obțină facilități comerciale atât în interiorul CAER, cât şi în Piața Comună vest-europeană. La Congresul al X-lea al PCR (august 1969), Nicoiae Ceauşescu a prezentat un program economic ambițios, care prevedea investiții masive pentru dezvoltarea industriei şi tehnologizarea agriculturii. Deoarece creşterea economică trebuia finanțată din credite externe, Ceauşescu a căutat să intensifice exporturile, în vederea sporirii veniturilor în valută. Secretarul general al PCR a trebuit să regândească strategia economică a țării. Politica de disidență în cadrul CAER nu mai era rentabilă. Obținuse ani de zile capital politic în Occident datorită opoziției față de Uniunea Sovietică, însă de acum avea nevoie de piața CAER. În paralel, trebuiau extinse acordurile de schimb cu statele capitaliste. Congresul al X-lea al PCR a coincis cu unele reforme structurale atât în Piața Comună, cât şi în CAER. Comunitatea Economică Europeană hotărâse la summit-ul de la Haga din 1969 să accelereze integrarea europeană în detrimentul suveranității naționale. În octombrie 1970, prim-ministrul luxemburghez Pierre Werner a prezentat un plan care prevedea desăvârşirea uniunii economice şi monetare a statelor membre în decurs de un deceniu. Discuțiile din Piața Comună au provocat reacția URSS, deoarece Moscova anticipa apariția unui mega-stat capitalist pe harta Europei. Sovieticii aveau motive reale de îngrijorare. În timpul dezbaterilor pe marginea planului Werner, statele Pieței Comune îşi anunțaseră partenerii socialişti (inclusiv România) că înțelegerile comerciale bilaterale încetau să mai funcționeze. Trebuiau semnate noi acorduri care implicau Comunitatea Economică Europeană în ansamblu. Țările membre îşi pierdeau dreptul de a negocia separat acorduri economice, în fața „pericolului" vest-european, sovieticii au pregătit şi ei integrarea economică a statelor membre CAER în 1969, cu ocazia celei de-a 38-a şedințe a Comitetului Executiv al CAER, guvernul de la Moscova a prezentat proiectul unui „Program complex al adâncirii şi perfecționării în continuare a colaborării şi dezvoltarea integrării economice socialiste a țărilor membre". Ceauşescu, adeptul colaborării economice Est-Vest România a încercat să tempereze intențiile sovieticilor de izolare economică a CAER față de Piața Comună. Ceauşescu argumenta că cei doi coloşi economici puteau negocia mai simplu problema facilităților fiscale şi a noilor contracte comerciale dacă discutau instituțional. Statele membre s-ar fi înțeles mai greu negociind separat, şi nici nu ajungeau la înțelegeri la fel de avantajoase. Dezbaterea rațională propusă de România s-a blocat din considerente politice. Uniunea Sovietică argumenta că orice întrevedere oficială cu Piața Comună însemna din punct de vedere diplomatic recunoaşterea politică a Comunității Economice Europene. România nu-şi permitea însă o blocadă împotriva Pieței Comune. La finele anului 1969, Ministerul Comerțului Exterior, Ministerul Industriei Alimentare şi Ministerul Agriculturii şi Silviculturii semnaseră o înțelegere cu Comunitatea Economică Europeană pentru scutirea de taxe la exportul de animale vii şi carne macră. La 5 octombrie 1970, Florea Dumitrescu (ministrul de Finanțe) şi Comei Burtică (ministrul Comerțului Exterior) au fost invitați la şedința Prezidiului Permanent al CC al PCR, pentru a participa la discuțiile referitoare la poziția României în cadrul negocierilor privind „Programul complex" al CAER. Cei doi miniştri au fost instruiți de Nicolae Ceauşescu să evite introducerea în document a unei prevederi privind nerecunoaşterea diplomatică a Pieței Comune. In cazul în care celelalte state CAER ar fi susținut punctul de vedere sovietic, Florea Dumitrescu şi Comei Burtică aveau obligația să formuleze opinia separată a României în această problemă. În cele din urmă, Comitetul Executiv al CAER din octombrie 1970 a optat pentru o soluție de compromis. „Programul complex" permitea țărilor membre CAER să inițieze separat discuții bilaterale cu Piața Comună, fără a recunoaşte Comunitatea din punct de vedere politic.

Împotriva „subjugării" față de CAER

Nicolae Ceauşescu a provocat şi alte tensiuni în timpul dezbaterilor pentru redactarea „Programului complex" al CAER. După ce şi-a atins obiectivul privind relațiile cu Piața Comună, a contestat intențiile integraționiste ale URSS. „Programul complex" prevedea coordonarea politicilor economice şi comerciale ale țărilor CAER. Partea română i-a acuzat pe sovietici (susținuți şi de polonezi) că doreau să controleze prin CAER comerțul exterior al

(continuare în pagina 9)

(urmare din pagina 8)

statelor membre, prejudiciind astfel suveranitatea. Problema a fost dezbătută pe larg în şedinţa Prezidiului Permanent al CC al PCR din 22 februarie 1971. Manea Mănescu, „soldat" fidel al lui Ceauşescu, 1-a incriminat pe Gheorghe Rădulescu (reprezentantul României la CAER) că nu respectase indicaţiile secretarului general în privinţa cedării de suveranitate. „Tovarăşul Gogu" a încercat să se apere, amintind că raportase constant stadiul negocierilor şi nu acceptase în cadrul CAER nici o decizie controversată fără acordul conducerii de partid. În cele din urmă Ceauşescu a intervenit în discuţie, îndemnându-şi tovarăşii să nu mai irosească timpul certându-se şi că caute o soluţie. Liderul PCR considera că sovieticii urmăreau prin „Programul complex" să controleze economiile ţărilor membre, cu scopul de a le subordona. Ceauşescu solicita distanţarea Bucureştiului de asemenea practici, deoarece economia României n-avea ce căuta într-un CAER integraţionist. Secretarul general al partidului nu contesta capacitatea ţării de a face faţă pe piaţa CAER. Politicile integraţioniste erau periculoase deoarece România negocia în secret aderarea la FMI şi Banca Mondială în vederea obţinerii unor credite de investiţii. Rambursarea împrumuturilor devenea o problemă dacă economia românească ar fi fost legată în viitor de ţările socialiste. CAER-ul ar fi impus cu siguranţă restricţii privind comerţul cu partenerii capitalişti. Ceauşescu 1-a sfătuit pe Gogu Rădulescu să testeze toate strategiile posibile pentru a evita transformarea CAER într-un „organism monopolist". Poziţia oficială a României privind viitorul CAER era că organizaţia trebuia să rămână liberă, cu state independente şi economii independente. Cele mai dure critici ale lui Ceauşescu la adresa proiectului de „Program complex" vizau tentativele de unificare a cursului valutar. Sovieticii doreau să impună un sistem centralizat de evaluare a monedelor socialiste faţă de rubla convertibilă. „Asemenea propuneri trebuiau excluse din dezbateri", îl sfătuia Ceauşescu pe Gogu Rădulescu. Secretarul general al PCR considera că leul era subevaluat, unificarea valutară urmărind subordonarea economiilor din CAER către rubla sovietică. Ceauşescu n-a adoptat poziţia lui „Gică-contra" în toate proiectele integraţioniste prevăzute de schiţa programului complex". Dacă România avea beneficii era dispus să negocieze. Spre exemplu, Ceauşescu aprecia propunerea bulgarilor de subvenţionare a agriculturii din bugetul CAER. Liderul PCR argumenta că această practică se regăsea şi în Piaţa Comună, fiind un lucru bine ştiut că producătorii agricoli ieşeau în pierdere şi aveau nevoie de asistenţă.

În căutarea unor credite avantajoase de la CAER

În anii negocierii „Programului complex", ţările CAER s-au înţeles să înfiinţeze o bancă de investiţii. Capitalul iniţial se acumula din contribuţia statelor membre, proporţional cu puterea economică. Banca Internaţională de Investiţii acorda credite pe termen mediu şi lung pentru proiecte de dezvoltare. Nicolae Ceauşescu a respins iniţial implicarea României în acest proiect bancar. A invocat probleme legate de încălcarea suveranităţii. Secretarul general al PCR spera că-l vor ajuta cu bani instituţiile financiare internaţionale, în baza imaginii sale de disident al „lagărului socialist". Dar pragmatica „lume a capitalului" nu-şi făcea socotelile după criterii politice, solicitând României dobânzi la nivelul pieţei. Ceauşescu s-a văzut nevoit să reevalueze colaborarea financiară cu statele socialiste. Banca Internaţională de Investiţii a început să funcţioneze la 1 ianuarie 1971, fără România. Guvernul de la Bucureşti şi-a reevaluat rapid poziţia, trimiţând cererea de aderarea la 12 ianuarie 1971. În perioada 1971-1973, banca a acordat la nivelul CAER 33 de credite în valoare de 558 milioane de ruble transferabile, cu o dobândă între 4-6%. România a beneficiat de credite pentru investiţii în procent de 13,4% (cel mai mult a împrumutat Uniunea Sovietică - 48,8%). Epopeea „Programului complex al adâncirii şi perfecţionării în continuare a colaborării şi dezvoltarea integrării economice socialiste a ţărilor membre" s-a terminat în iulie 1971. Uniunea Sovietică nu şi-a convins partenerii să fondeze o economie socialistă unitară a CAER. Oricum, acest obiectiv era greu de realizat deoarece ţările partenere aveau niveluri diferite de dezvoltare. Deşi România a ridicat numeroase obiecţii pe parcursul celor doi ani de negocieri, s-a conformat în cele din urmă şi a semnat „Programul complex". Istoricul american Larry Watts („Fereşte-mă, Doamne, de prieteni. Războiul clandestin al blocului sovietic cu România") susţine că sovieticii au fost dispuşi să acorde mari concesii României deoarece Ceauşescu era mai util în CAER decât în afara organizaţiei. Oricâte derapaje mai avea de gând să facă, trebuia să se supună în cele din urmă opiniei majorităţii în urma „negocierilor frăţeşti". Pe de altă parte, România avea nevoie de piaţa CAER pentru a-şi desface produsele, împrumuturile de la FMI şi Banca Mondială nu puteau fi acoperite decât prin sporirea rezervei valutare. În Raportul la Congresul al XI-lea al PCR din 1974, Ceauşescu a afirmat că ţările socialiste trebuiau să ocupe ponderea principală în relaţii comerciale externe. Produsele româneşti erau acceptate mai uşor de consumatorii pieţei CAER. Capitaliştii ridicau pretenţii când se punea problema calităţii. Extrem de ţâfnos la adresa „Programului complex" al CAER în anii negocierilor, Nicolae Ceauşescu s-a gândit după ratificare cum putea exploata prevederile documentului. La 18 mai 1972, pe fondul negocierilor cu FMI şi Banca Mondială pentru credite cu dobânzi mici, liderul partidului a prezentat CPEx-ului un proiect de accesare a fondurilor CAER. „Programul complex" permitea creditarea cu dobânzi mici a ţărilor socialiste în curs de dezvoltare. De asemenea, statutul de ţară în curs de dezvoltare oferea oportunităţi de împrumuturi avantajoase şi din lumea capitalistă. În acest scop, Ceauşescu se adresase instituţiilor internaţionale pentru a obţine statutul de ţară în curs de dezvoltare pentru România. Argumentele erau reale. România raportase un venit anual pe cap de locuitor sub 500 de dolari, precum şi o populaţie rurală de peste 50%. În „lagărul socialist", ţările recunoscute oficial a fi în curs de dezvoltare erau Mongolia, China, Cuba, Coreea de Nord, Vietnamul, Iugoslavia şi Albania. Conform statisticii prezentate de Ceauşescu la şedinţa CPEx din 18 mai 1972, România era pe ultimul loc în CAER după criteriul venitului pe cap de locuitor, cu 453 ruble transferabile pe an. Situaţia celorlalte ţări se prezenta astfel: Polonia - 513 ruble transferabile, Ungaria - 600 ruble transferabile, Bulgaria- 729 ruble transferabile, URSS- 939 ruble transferabile, Cehoslovacia - 1.000 ruble transferabile şi RDG - 1.100 ruble transferabile. Manea Mănescu a ţinut să precizeze că România progresase totuşi în anii comunismului. Venitul pe cap de locuitor în 1938, anul de vârf al economiei burgheze, fusese de 100 dolari anual. După şedinţa CPEx, prim-ministrul Ion-Gheorghe Maurer a adresat o scrisoare Comitetului Executiv al CAER şi ţărilor membre, anunţând că România se credea îndreptăţită să beneficieze de toate facilităţile oferite de CAER pentru statele în curs de dezvoltare.

Regim preferenţial din partea Pieţei Comune

Paralel cu dezbaterile din CAER privind „Programul complex", în Piaţa Comună se duceau negocieri dure privind limitarea suveranităţii naţionale în domeniul economic, ca urmare a Planului Werner. România era afectată profund de noua politică a Comunităţii Economice Europene. Toate tratatele bilaterale semnate cu ţările membre deveneau nule. La Bruxelles se zvonea că Piaţa Comună nu va mai acorda aşa uşor scutiri de taxe. Ceauşescu a cerut, ca de obicei, ajutor Franţei. Cu ocazia vizitei la Paris din iunie 1970, liderul PCR l-a rugat pe preşedintele Georges Pompidou să intermedieze negocierile României cu Piaţa Comună. Întrucât Pompidou nu avea atribuţii economice, 1-a desemnat să studieze problema pe Valéry Giscard d'Estaing, ministrul Economiei şi finanţelor. Ambiţiosul politician Giscard d'Estaing (va deveni preşedinte după moartea lui Pompidou) nu şi-a stricat relaţiile europene de dragul lui Ceauşescu. Văzând că nu avea nici un semnal de la Paris, liderul român i-a cerut ajutor preşedintelui vest-german Gustav Heinemann. În mai 1971, demnitarul RFG-ist a făcut o vizită la Bucureşti. Cu ocazia convorbirilor oficiale, Heinemann i-a promis lui Ceauşescu că-şi va folosi influenţa pentru a susţine cauza României la Bruxelles. Gustav Heinemann s-a ţinut de cuvânt. Ca urmare a intervenţiilor sale, în perioada 15-16 iulie 1971 la Bucureşti s-au purtat discuţii neoficiale cu o delegaţie a Direcţiei Generale de Comerţ Exterior a Comisiei Executive a Comunităţii Economice Europene. Piaţa Comună dorea să importe animale vii şi carne macră, produse supuse unor taxe preferenţiale. Cu prilejul negocierilor în domeniul agro-alimentar, se puteau iniţia discuţii şi pentru produsele industriale. Noile tratate trebuiau semnate până la 1 ianuarie 1973. Deşi găsise înţelegere la Bruxelles, Ceauşescu se confrunta din nou cu opoziţia CAER privind comerţul cu Piaţa Comună. Cu ocazia şedinţei Comitetului Executiv al CAER din ianuarie 1972, Moscova şi-a reafirmat refuzul de a recunoaşte Comunitatea Economică Europeană, din motive politico-diplomatice. Nicolae Ceauşescu şi-a expus viziunea asupra acestei polemici la şedinţa CPEx din 20 iunie 1972. Secretarul general al PCR i-a acuzat pe sovietici că au creat o problemă artificială susţinând că prin iniţierea negocierilor economice se recunoaşte implicit Comunitatea Economică Europeană din punct de vedere diplomatic. Nici România nu şi-a pus problema recunoaşterii politice a Pieţei Comune, dar nici Bruxelles-ul nu solicitase aşa ceva. În practica relaţiilor internaţionale se admitea ca două state ce nu aveau relaţii diplomatice să întreţină schimburi comerciale. Strategia lui Ceauşescu de a discuta separat cu Piaţa Comună a fost încununată de succes, începând cu 1 ianuarie 1974, România a fost inclusă în sistemul generalizat de preferinţe vamale a Pieţei Comune.

JUDECĂTORUL MARIUS DUMITRESCU ACOPERĂ O FRAUDĂ DE ZECE MILIOANE EURO

Distrugerea certă a Fermei Schiau

Cetăţeanul român să se minuneze privind modul în care justiţia argeşeană, prin judecătorul Marius Dumitrescu, acoperă o faptă certă de distrugere a unui obiectiv economic, reprezentat de Complexul de creşterea vitelor din comuna Bascov, satul Schiau. La baza acestui caz, a stat sesizarea făcută de ziarul Reflector Argeşean, cu nr. 38 din 04.09.2013, acum aproape doi ani, sesizare făcută fostului preşedinte Traian Băsescu. Domnia sa, conform prerogativelor, a dat spre soluţionare fapta importantă de distrugere falsuri şi evaziune fiscal, Procurorului General al României, domnului Tiberiu Mihail Niţu. Domnia sa a vut proasta inspiraţie să o trimită spre cercetare DNA Piteşti care, aşa cum îi este stilul, dă tradiţionalul NUP, iar la insistenţele petenţilor, o trimite cu dedicaţie la justiţie, pentru a fi "înmormântată definitv". Aşa s-a întâmplat cu această sesizare pe care şeful DNA Piteşti de la data respectivă, a trimis-o în bătaie de joc, nu la instanţa competentă, ci la o instanţă incompetentă, respectiv Judecătoria Piteşti. După ce a stat luni de zile prin sertarele Judecătoriei Piteşti, aceasta a înregistrat-o în dosarul nr. 4643/280/2015, după care, a "expediat-o" fără motivare la instanţa superioară, aceasta fiind Tribunalul Argeş. La această unitate a justiţiei româneşti, la data de 15.6.2015, (Facsimil 1 şi 2), la ora 9, la sala 3, petentul s-a prezentat, numai că, judecătorul Marius Dumitrescu nu a binevoit să se prezinte în sala de judecată, drept urmare, a aplicat soluţia neconstituţională, de la art.346, în care se precizează: "fără participarea procurorului şi a inculpatului". Oare ce o fi judecat judecătorul în această cauză, când, datorită unei greşeli legislative, unei pagube importantă a statului nu i s-a găsit o rezolvare juridică? Deşi în acest articol 346 legiuitorul a precizat "prin încheiere motivată" care nu va ajunge niciodată la petent, care este, conform obiectului de activitate un mijloc de informare a publicului, conform Legii 544. Sigur că judecătorul Marius Dumitrescu a făcut un mare serviciu DNA-ului Piteşti, dând girul acoperirii unei pagube imense ale statului. Mai mult decât atât, prin încheierea dispusă de judecătorul Marius Dumitrescu, i se aplică ziarului Reflector Argeşean, cheltuielile judiciare avansate de stat. este posibil ca domnul judecător Dumitrescu să nu cunoască prevederile art.292 NCPP, prin care organul de urmărire penală este obligat să se sesizeze din oficiu dacă află că s-a săvârşit o infracţiune... Cu alte cuvinte, judecătorul Marius Dumitrescu a încălcat grav legea de două ori, închizând ochii atunci când a luat cunoştinţă de săvârşirea unei infracţiuni certe cu toate documentele aflate la dosarul întocmit de DNA. Că la DNA Argeş-Piteşti este o practică de acoperire a unor fapte grave penale, nu mai este o noutate. Amintim în acest sens denunţurile făcute în decursul anilor, privind: frauda de 300 milioane dolari linia ferată Vâlcele-Rm. Vâlcea, vânzarea ilegală încălcându-se legea privind vânzarea unor cantoane de pe linia ferată Piteşti-Curtea de Argeş care fac parte din infrastructura SNCFR şi pe care aceasta a înstrăinat-o fraudulos inginerului şef Marinescu de la L1 Piteşti. Sigur că pe masa de lucru a DNA Piteşti s-au aflat multe fapte penale sesizate de ziare. Numai că, DNA are în vedere doar faptele săvârşite politic, transformând această unitate de Parchet a DNA care cercetează "politic" şi nu juridic. Este greu să găsim justificarea modului în care un judecător acoperă o faptă penală. Nu ştim dacă domnul judecător Marius Dumitrescu a luat această hotărâre având în vedere faptul că şi judecătorul şi procurorul au aceeaşi pregătire. Cu alte cuvinte, în Argeş acţionează tot mai frecvent nu principiul respectării legii, ci "frăţia păguboasă" dintre organul de procuratură şi instanţa de judecată. De cele mai multe ori, judecătorul nici nu se mai oboseşte să citească art.346, să înştiinţeze petentul cu privire la "încheierea motivată în Camera de Consiliu", care art. 346 spune: "încheierea se comunică d eîndată". Ce o înţelege judecătorul prin "de îndată", este o altă problemă. Cert este că de la data de 15.06.2015 când judecătorul a deliberat, nici după 15 zile judecătorul Marius Dumitrescu nu a comunicat petentului soluţia. Deşi aceasta este definitivă, prevederile codului penal au la bază şi "revizuirea unei hotărâri" conform art.452 şi 453. Suntem curioşi ce chichiţe va găsi judecătorul. De aceea, îi prezentăm o fotografie care este elocventă privind modul în care s-a distrus acest complex.

Şedinţe

15.06.2015

Ora estimata: 08:30
Complet: C1 - CAMERA PRELIMINARA
Tip solutie: respinge plângerea
Solutia pe scurt: In baza disp. art. 341 alin. 6 lit. a Cod pr. pen. respinge ca nefondată plângerea formulată de petenta SC GROUP MEDIA STAR MARKET SRL împotriva ordonanţei din data de 27.01.2015 dispusă în dosarul nr. 181/P/2013 de DIRECŢIA NAŢIONALĂ ANTICORUPŢIE – SERVICIUL TERITORIAL PITEŞTI şi menţine rezoluţia atacată. Obligă petenta la plata sumei de 50 lei cheltuieli judiciare către stat. Definitivă. Pronunţată în şedinţa camerei de consiliu de la 15 Iunie 2015, la Tribunalul Argeş Secţia penală.
Document: Hotarâre 646/2015 15.06.2015

D.B.

Vă facem cunoscut că memoriul dumneavoastră, adresat Preşedintelui României şi transmis instituţiei noastre, a fost trimis Direcţiei Naţionale Anticorupţie pentru verificări şi măsuri.

PROCUROR GENERAL,
TIBERIU MIHAIL NIŢU

Camera preliminară Art. 342-345 NPC

Art. 342. Obiectul procedurii în camera preliminară. Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenţei şi a legalităţii sesizării instanţei, precum şi verificarea legalităţii administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Art. 343. Durata procedurii în camera preliminară. Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la ata înregistrării cauzei la instanţă.

Art. 344. Măsurile premergătoare.

(1) După sesizarea instanţei rechizitoriu, dosarul se repartizează aleatoriu judecătorului de cameră preliminară.

(2) Copia certificată a rechizitoriului şi, după caz, traducerea a acestuia se comunică inculpatului la locul de deţinere ori, după caz, la adresa unde locuieşte sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură, aducându-i-se totodată la cunoştinţă obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-şi angaja un apărător şi termenul în care, de la data comunicării, poate formula în scris cereri şi excepţii cu privire la legalitatea administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcţie de complexitatea şi particularităţile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(3) În cazurile prevăzute de art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu şi stabileşte, în funcţie de complexitatea şi particularităţile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri şi excepţii cu privire la legalitatea administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(4) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătorul de cameră preliminară comunică cererile şi excepţiile formulate inculpat ori excepţiile ridicate din oficiu parchetului, care i răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare.

Art 345. Procedura în camera preliminară.

(1) Dacă s-au formulat cereri şi excepţii ori a ridicat din oficiu excepţii, judecătorul de cameră preliminară se pronunţă asupra acestora, prin încheierea motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului şi a inculpatului, la expirarea termenului prevăzut la art. 344 alin. (4).

(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularităţi ale actului de sesizare, în cazul în care sancţionează potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încalcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularităţile actului de sesizare şi comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menţine dispoziţia de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

BIANCA LANDER

ESTE PREGĂTITĂ ROMÂNIA PENTRU RĂZBOI?

Ciclul istoric de terminare a perioadei de pace între două conflagraţii mondiale, se pare că este pe terminate. La comanda lumii au rămas două supraputeri – SUA şi Rusia. În ultimii 200 de ani, America nu a fost implicată într-un conflict major care să-i ameninţe teritoriul. Faptul că a participat la mijlocul conflagraţiei celui de-al doilea război mondial când zarurile aproape erau terminate, ar trebui să dovedească că America reprezintă o forţă militară de excepţie. Din punctul de vedere al unor analişti militari, lucrurile nu prea stau aşa. În ultimii 70 de ani, America a dominat economia mondială multiplicându-şi dolarii, creând unele forţe specifice deosebit de bine dotate şi instruite. Însă, din punct de vedere al unui război de durată în care economia americană să se mibilizeze "ordonat" şi la comanda "complexelor militaro-industriale", lucrurile sunt destul de ambigue. Economia americană a stocat materiale importante pentru ducerea unui război departe de ţară, prevăzând totul cu minuţiozitate, inclusiv prin cele peste 2 milioane de coşciuge stocate undeva prin Nevada. Armata americană dispune de cel mai puternic arsenal nuclear pe teritoriul Statelor Unite, de o puternică flotă dispusă pe toate oceanele lumii, de la Marea Chinei până în Oceanul Îngheţat de Nord, şi până la Mediterană, unde domină "bătrâna" Flota VI americană care a întreţinut "Războiul rece" timp de 40 de ani. După terminarea celui de-al doilea război mondial, americanii s-au antrenat, scopul imediat fiind cucerirea Chinei, având în vedere relaţiile destul de bune pe care americanii le-au avut cu Stalin, până când acesta a murit. În acest context, antrenarea pentru viitorul război mondial a început cu războaiele din Indochina, respectiv cele două Coreea, Vietnam, Cambodgia, Laos, etc. În acea perioadă, americanii au creat diverse pacte militare, scopul principal fiind viitoarele lovituri pe care probabil intenţiona să le dea aliatului său din cel de-al doilea război mondial, fostul URSS. America, în toţi aceşti 70 de ani a fost preocupată de câştigarea alegerilor şi luptele politice dintre partide, iar pentru acest lucru, a făcut toate diligenţele pentru ca poporul american sau mai bine zis "conglomeratul de naţionalităţi" să fie mulţumiţi pentru nivelul lor de trai. În această perioadă, americanii au cheltuit sume uriaşe de bani, plătind cu sângele soldaţilor care luptau în teatre de război cu multe mii de km departe de graniţa americană. După terminarea războiului, la 9 mai 1945 şi capitularea Germaniei Naziste, americanii au venit în Europa dar au uitat să plece. Urmarea firească, construirea unor baze militare în toate ţările din vestul Europei, în vederea confruntării dintre fostul URSS care a înfiinţat Tratatul de la Varşovia care ţinea de la Urali până la Berlin, şi puternicul NATO care dispunea după bunul plac al americanilor de întreaga economie a statelor Europene care au intrat în zona de influenţă a americanilor. "Cortina de fier" s-a terminat cu revolta românilor care şi-au ucis naţionalistul Ceauşescu, iar populaţia înfometată, timp de 40 de ani, pentru a da viaţă proiectului "industrializării forţate" s-a transformat într-o populaţie anarhică care nu a mai ştiut nimic de disciplină cetăţenească, dorinţa fiind îmbogăţirea cu orice preţ şi prin orice mijloace.

25 de ani de pace... 25 de ani de distrugere a apărării militare

Clasa politică ajunsă la putere prin mijloace "dolosive" nu i-a mai interesat ce se întâmplă cu suveranitatea şi statul, primind asigurarea că va veni "umbrela NATO" care ne va apăra de oricine, aceştia putând fi ungurii sau ucrainienii, sau polonezii sau chiar bulgarii. În goana după îmbogăţire, clasa politică a crezut că în Europa şi în lume va fi "pace veşnică", iar cetăţenii Europeni vor trăi ca în "sânul lui Avram". Pentru ei, conflictele numeroase din diverse părţi ale planetei erau considerate "conflicte locale sau cel mult regionale". Urmarea firească a fost după decembrie politica dezastruoasă privind umilirea conducerii armatei, concomitent cu neglijarea planurilor care trebuiau făcute la nivelul academiei militare, a statului major general, ţinând cont de relieful ţării şi de industria de apărare construită de sistemul comunist. A început distrugerea unor mari întreprinderi constructoare de industrie militară, amintind în acest sens fabricile din Braşov, ARO Câmpulung, cât şi unele localităţi izolate care produceau tehnică de armament. Concomitent, au fost trimise la topitorii aproape în totalitate puternicele unităţi de tancuri şi motorizate, România dispunând de peste 3000 de tancuri şi peste 5000 de piese de artilerie. România nu a mai manifestat nici un fel de politică de cercetare militară, iar lovitura cea mai importantă a fost dată în 2007 când prin ordonanţă de urgenţă, Guvernul Tăriceanu a dispus încetarea serviciului militar obligatoriu. Consecinţa, armata română, având ca unităţi importante de luptă "batalionul", a devenit cum spun majoritatea cetăţenilor "o armată de cruciaţi", drapelul tricolor nemaifiind motivul principal sub care luptă militarii, acesta transformându-se în drapelul de luptă al NATO. Fără o industrie, cu doar o armată care în prezent probabil numără cu puţin peste 70.000 de personal inclusiv cel civil, cu desfiinţarea pe bandă a unor unităţi militare pentru a satisface cerinţele imobiliare, armata noastră din cea de-a patra putere militară în Europa, aproape că nu mai reprezintă nimic. În acest context, putem spune că ceea ce s-a întâmplat în ultimii 25 de ani, privind neglijarea finanţării politicii de apărare a statului român, pentru că nu doar armata poate să facă apărarea, ci statul condus de organismele politice dispune modul în care conducătorii militari îşi vor îndeplini jurământul militar. Ultima lovitură dată de preşedintele Traian Băsescu l-a constituit anul 2013, când peste 40 de generali au fost trecuţi în rezervă sau pensionaţi, fără ca domnul preşedinte să vadă prea departe viitorul conflict dintre cele două mari puteri, SUA şi Rusia. Sigur că spaţiul nu ne permite să analizăm în amănunţime ce a fost bine şi ce s-a făcut greşit. Poate doar istoria şi evenimentele grave care se întâmplă în prezent în estul Europei determinat de criza politico-militară dintre SUA, UE şi Rusia, va fi un lite motiv pentru ca viitorii conducătorii ai ţării să-i tragă la răspundere pe foştii preşedinţi, care, în numele independenţei ţării, nu au ţinut cont atunci când au privatizat economia românească de "armata şi nevoile ei", aceasta însemnând nu o "ciorbă mai bună la cazan", ci modul în care aceasta va cţiona şi se va pregăti în timp de pace pentru viitorul război.

De război trebuie să te pregăteşti în timp de pace, nu când acesta „bate la uşă"

În ultimii 2-3 ani, zăngănitul armelor din estul Europei au fost tot mai vizibile, iar americanii, aflaţi la 10.000 km de viitorul inamic reprezentat de Rusia care s-a trezit după euromaidanul de la sfârşitul anului 2013. Aceasta, încă de la începutul mileniului III a început o puternică politică de înarmare, fiind conştientă de încercuirea pe care America i-a pregătit-o, având ca motto "Libertatea unor popoare din Orient şi din ASIA împotriva terorismului de tip islamist". Rusia a reacţionat virulent cucerind Crimeea, "dând o palmă" marii puteri americane care au crezut că păcăleala discuţiilor militare va ţine mult timp. În replică, americani şi-au pregătit viitoarele teatre de operaţiuni împotriva Rusiei, acestea fiind: România, Ucraina, Statele Baltice şi Polonia. Acesta va fi viitorul teatru de război, cel mai puternic pe care îl poate avea „bătrânul" Continent European. Primele lovituri militare le vor fi simţi aceste state care, cu excepţia Ucrainei şi României, au început deja acum câţiva ani să se pregătească pentru conflict. Românii în schimb, au fost în permanenţă "cu traista în băţ", cu graniţele deschise, cu ademeniri ale elitei şi a cetăţenilor care au fost îndemnaţi de Traian Băsescu să plece din ţara lor şi să-şi găsească fericirea în unele ţări Europene. Fericirea pentru români a fost cerşetoria, prostituţia, infracţiunea şi devenirea bunilor specialişti români "servitorii Europei". Pe generali „i-am băgat la puşcărie" pentru unele fapte aşa-zise de corupţie, iar clasa politică nu a reuşit să emită în legea bugetului fonduri substanţiale ale statului necesare apărării şi implicit ale armatei. Un ofiţer superior să fie retribuit cu doar 1.500 euro, aceasta nu este un stimulent pentru cei care trebuie să stea cu pieptul împotriva gloanţelor. Dar despre acest lucru vom discuta în numerele viitoare, într-un limbaj pe înţelesul şi al viitorilor soldaţi. Spunem acest lucru, pentru că în războiul care "bate la uşă", România are nevoie, în afară de tehnică militară de: adăposturi pentru populaţia civilă, depozite importante pentru hrană şi echipament, locuri de detenţie a prizonierilor. România are nevoie imediat de naţionalizarea petrolului şi gazelor de la austrieci şi "punerea pe picior de război" a unor rafinării. Aceasta în condiţiile în care benzina şi motorina vor avea costuri extraordinar de mari, iar aceste costuri vor fi plătite de cetăţeni şi nu de guvernele care au luat prin înşelăciune bogăţiile subsolului.

(va urma)

COL. (R) D.B.

(Preluare din numărul 299)

UN APOSTOL PLECAT LA CERURI - IOAN TARAŞ

Pe o poartă mută, cu lacăte grele, pe un drum fără întoarcere a plecat fulgerător dintre noi, inginerul, specialistul de înaltă clasă deopotrivă, IOAN TARAŞ. S-a născut la 13 februarie 1926 la Cahul, în Basarabia românească, atunci în graniţele fireşti ale României aproapeântregite. A absolvit Liceul Matei Basarab din Bucureşti şi, ulterior, Facultatea de Electronică, secţia Telecomunicaţii. În 1948 s-a căsătorit cu Lucia Elena, împreună cu care, în 1951, s-a bucurat de naşterea unicului copil, Mihaela-Luiza. Între 1943 şi 1955 a fost angajat al Societăţii Anonime Române de Telefoane, devenită ulterior Întreprinderea Teleconstrucţia. După 1955 s-a transferat la Direcţia PTTR a Capitalei şi, ulterior, la Comandamentul Trupelor de Transmisiuni, loc în care şi-a dedicat cea mai mare parte a cvieţii sale active şi de care s-a legat cel mai mult sentimental. Garnizoana din Ceruri a transmisioniştilor l-a primit în aceste zile pe prietenul nostru, nea Ioan Taraş. În urmă cu peste 50 de ani eram comandant de pluton construcţii linii permanente în Regimentul 48 Transmisiuni; proiectele în baza cărora se executau tronsoanele de linii permanente la nivel pluton, companie, batalion erau întocmite de inginerul, proiectant în telecomunicaţii, Ioan Taraş. După mutarea domniei sale în Comandamentul Trupelor de Transmisiuni a continuat să ne fie alături în rezolvarea tuturor problemelor ce apăreau în construirea liniilor permanente la nivelul unei armate luptătoare, sau chiar la nivelul Frontului... Pentru noi, comandanţii de plutoane conctrucţii linii permanente din R.48 trs., de acum mai bine de 50 ani în urmă, eşalonul superior, pe specialitate, era era reprezentat de inginerul Ioan Taraş şi colonelul inginer Decebal Diaconescu!... După Revoluţie, imediat după, am fost numit şeful Direcţiei Militare de Telecomunicaţii; în cadrul direcţiei l-am întâlnit pe inginerul-şef Ioan Taraş. Acelaşi profesionist de excepţie, acelaşi bun camarad dispus la sacrificii pentru îndeplinirea sarcinilor proprii de serviciu dar şi ale colegilor, acelaşi om în jurul căruia se degaja o energie pozitivă, cu efecte benefice asupra tuturor... Acelaşi Om Bun, nea Ioan Taraş! Dar cum numai în pomii care nu dau roade nu dă nimeni cu piatra sau cu bâta, o „lucrătură cadristo - ...", propunea trecerea la pensie a inginerului Ioan Taraş, după modelul: ...„ dă specialistul la o parte că trebuie să vină omul partidului"! (Sau al PCR-ului: pile, cunoştinţe, relaţii...). Am mers personal la ministrul Apărării Naţionale care a anulat apoi respectiva încercare ticăloasă de scopatere din activitate a lui Ioan Taraş. (Ministrul Apărării era, atunci, generalul Victor-Atanasie Stănculescu). Poate a fost singura oară când l-am văzut pe Nea Ioan Taraş trist şi... abătut! I-am propus activarea în cadrul M.Ap.N., cu grad de ofiţer superior, ceea ce era posibil la vremea aceea, dar a refuzat, cu modestie, spunând că nu s-ar mai putea adapta rigorilor „armatei militare"! Preferă să rămână cu gradul de salariat civil în activitate şi cu gradul de sublocotenet în Rezerva Oştirii Române!

L-au condus pe ultimul drum, la cimitirul ortodox Belu, foşti colegi din fosta Direcţie Militară de Telecomunicaţii. Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace! Să vegheze cu părintească grijă asupra celor rămaşi în urma sa, în special asupra soţiei sale, aflată în suferinţă şi de care a avut grijă, în ultimii ani, cu mare dăruire şi nespusă afecţiune. Adio, Nea Ioane!

GL.MR.(RTR), ING. IONEL DUMITRESCU

COMUNICAT DE PRESĂ

NU LĂSA DROGURILE SĂ ÎŢI CONTROLEZE VIAŢA!

Direcţia Judeţeană pentru Sport şi Tineret Argeş în parteneriat cu Asociaţia Împotriva Crimei Organizate şi Consiliere Antidrog A.C.O.C.A. au organizat în perioada aprilie – iunie proiectul „Nu lăsa drogurile să-ţi controleze viaţa!".

Acesta a constat în activităţi de informare pe tema pericolului consumului de droguri în următoarele unităţi de învăţământ: Liceul de Arte Dinu Lipatti, Liceul Tehnologic Mihai Viteazul, Liceul Tehnologic Astra, Colegiul Economic Maria Teiuleanu, Colegiul Tehnic Dimitrie Dima şi promovarea concursului de creaţie cu tema „Tentaţia ucide - Alege viaţa fără droguri !", cu secţiunile film de scurt metraj/ spot, respectiv arte vizuale – grafică/ pictură.

Câştigătorii desemnaţi au fost:

Pentru secţiunea film scurt metraj, spot antidrog:

Locul I: Ghitulescu Vlad Gabriel, Mosoia Eliza, Simion Călin Adrian, Busu Mălina, Ciubotaru Cosmin - Liceul de Arte „Dinu Lipatti"

Locul II: Constantinescu Alexandru George, Marinache Mihai Marian, Matei Bogdan Andrei - Liceul Tehnologic „ASTRA"

Locul III: Alboiu Fabian - Colegiul Tehnic „Dimitrie Dima"

Mentiune: Constantinescu Antonia – Liceul de Arte „Dinu Lipatti"

Pentru secţiunea arte vizuale:

Locul I: Vasile Pătrascu Mihaela - Colegiul Economic „Maria Teiuleanu"

Locul II: Fuiorea Loredana Cristina, Bărbulescu Laura Mihaela - Colegiul Economic „Maria Teiuleanu"

Locul III: Turcu Mircea Ionut - Liceul Tehnologic „ASTRA"

Premiu special: Gheordunescu Miruna Elena - Liceul de Arte „Dinu Lipatti"

Mentiune: Constantinescu Antonia - Liceul de Arte „Dinu Lipatti"

„Este un parteneriat care tinde să se tradiţionalizeze, in primul rand datorită faptului că reuşeşte să-şi atinga scopurile, zicem noi. Drogurile reprezintă un flagel destul de prezent şi pe piaţa romanească, iar prin mediatizarea nocivitatii fenomenului, credem că putem contribui la diminuarea consumului", a declarat Adrian Bughiu, Directorul Executiv Adjunct al DJST Arges.

Proiectul s-a încheiat cu desfăşurarea de activităţi recreativ – educative în Centrul de agrement Nucşoara: dezbateri, întreceri sportive, drumeţie în împrejurimi etc.

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN

Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)

Relaţii la:
- Mobil: 0741-335962; 0760-035933
- Tel: 0348-401072
- Fax: 0348/401938
- Email: reflector_argesean@yahoo.com

ROMÂNIA A AVUT IDEEA CAER!

Operațiunea „Planul Stalin”: înființarea CAEM. La 5 ianuarie 1949, reprezentanții a cinci state comuniste-Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia, România, Polonia, numite generic „țări de democrație populară”, alături de cei ai Uniunii Sovietice s-au reunit la Moscova într-o consfătuire al cărei rezultat a fost înființarea Consiliului de Asistență Economică Mutuală (CAEM), prima etapă a CAER. PMR s-a lăudat că inițiativa i-a aparținut. Cel mai important document pentru istoria înființării Consiliului de Ajutor Economic Mutual (CAEM), numit CAER după adoptarea Statutului organizației (1959), este stenograma şedinței Biroului Politic al CC al PMR din 10 ianuarie 1949.

CONTRA-PLANUL MARSHALL

În legătură cu apariția pe scena istorică a CAEM-ului, în societatea românească s-a păstrat la început o tăcere...controlată politic. Motivele acestei „linişti de dinaintea furtunii”, cauzele obiectivelor CAEM-ului la propunerea Partidului Muncitoresc Român, liniile organizării campaniei de popularizare a noii structuri- toate temele au fost tratate de membrii Biroului Politic al CC al PMR la 10 ianuarie 1949. La punctul 1 al ordinii de zi, Gheorghe Gheorghiu-Dej a prezentat „Raportul misiunii tovarăşilor Gheorghiu şi Luca în legătură cu organizarea unui consiliu de asistență mutuală”. Dej a raportat cu lux de amănunte, pornind de la „constatările făcute cu privire la relațiile economice cu celelalte democrații populare şi cu Uniunea Sovietică”, în urma cărora ”s-a ajuns la concluzia că va trebui găsit un mijloc de coordonare a politicii noastre economice pentru a înlătura posibilitățile de infiltrare a imperialismului în țările de democrație populară pe această cale”. STALIN ACCEPTĂ. Dej a subliniat dintru început “necesitatea creării unui contra-plan Marshall”. Ba, mai mult, după spusele sale chiar a preluat inițiativa şi, împreună cu Vasile Luca, a întreprins două călătorii la Moscova, păstrate în secret. Prima, pentru prezentarea ideii de consiliu: „Inițiativa discutării acestei probleme, mai spunea Dej în şedință, aparține conducerii partidului nostru şi în discuțiile care au urmat a fost menționat acest lucru. Ideea a fost găsită de foarte mare importanță şi s-a subliniat chiar că am întârziat”. În completare, Vasile Luca „arată că important este că inițiativa a pornit de la noi şi că, în ciuda neîncrederii unora, s-a dovedit că acest lucru se poate realiza”. La a doua întâlnire din capitala URSS (5-8 ianuarie 1949), au fost invitați şi alți reprezentanți ai partidelor comuniste şi muncitoreşti. Uniunea Sovietică s-a prezentat cu trei delegați - Gheorghi Malenkov (preşedinte al Consiliului de Miniştri), Anastas Mikoian (vicepreşedintele Consiliului de Miniştri) şi Viaceslav Molotov (ministrul Afacerilor Externe), iar țările de „democrație populară” cu câte doi. După elaborarea documentului, la care o contribuție esențială au avut-o „tovarăşii polonezi”, după cum mărturisea Dej, decizia finală a aparținut - cum altfel?! - lui Stalin. Stalin s-a întâlnit cu delegații, cărora le-a înapoiat proiectul, făcându-i să înțeleagă că punerea lui în aplicare îi va determina să gândească faptele în avans cu cel puțin un deceniu. Lucrul care pare să-i fi impresionat cel mai mult pe participanții la întrunirea de la Moscova a fost „ideea genială” a lui Stalin ca viitorul consiliu de colaborare şi ajutor mutual economic să fie unul „deschis, cu posibilitatea de a primi şi alți membri care s-ar declara de acord cu obiectivele fixate de fondatorii acestui Consiliu. Muncitorii din Franța, Italia şi din toate țările intrate pe orbita planului Marshall trebuie să ştie că nu prin planul Marshall, ci prin CAEM vor avea hrană, vor avea ce ie trebuie pentru industrie şi vor vedea că Europa poate să se ajute singură”. Practic, Stalin încerca să folosească noua instituție pentru „spargerea” monopolului SUA şi al Angliei în Occident, să atragă democrațiile tradiționale vestice de partea Uniunii Sovietice, mizând pe sprijinul partidelor comuniste din Occident.

„PLANUL STALIN”

La finalul prezentării raportului său, Dej propunea ca operațiunea de creare a noului consiliu să poare denumirea de „Planul Stalin” („pentru perspectivele pe care le deschide clasei muncitoare din toată lumea”, a concluzionat secretarul general al PMR). În intervenția sa, ministrul de Externe Ana Pauker a subliniat importanța momentului în care a apărut Consiliul de Asistență Economică Mutuală. Din punctul ei de vedere, momentul înființării CAEM a fost foarte bine ales în 1949, anul în care „toate țările cu democrație populară construiesc socialismul”, „când clasa muncitoare este ia putere”, iar o dată cu „ascuțirea luptei între cele două lagăre” şi dovedirea superiorității URSS va creşte puterea lagărului socialist: „Realizarea planului cincinal în patru ani a crescut în aşa măsură puterea Uniunii Sovietice, că împreună cu celelalte țări vom putea să stăm puternic în fața bloculețelor de orice fel”, declara convinsă fosta cominternistă. Ea a subliniat şi „plusul de răspundere ce revine țării noastre prin faptul că intrăm în acest Consiliu. Noi am fost primul dintre partidele comuniste care, după anumite greşeli făcute, ne-am trezit mai repede şi ne-am dat seama că trebuie să privim la Uniunea Sovietică, să învățăm din experiența Uniunii Sovietice”. Nu lipseau nici „perlele” lăudătorilor de profesie. „Tovarăşul Moraru” - ce va face-n viitorul apropiat carieră de mentor al proletcultismului - apreciază creația CAEM ca al doilea moment important după revoluția bolşevică!

MĂSURI ORGANIZATORICE

În încheierea dezbaterii primului punct de pe ordinea de zi a Biroului, liderul partidului, Gheorghiu-Dej, a enumerat măsurile organizatorice ce vor trebui luate pentru funcționarea organizației, măsuri, evident, stabilite la Moscova: fiecare țară membră va trimite în Consiliu câte doi reprezentanți. Consiliul se va întruni o dată la trei luni, de fiecare dată în altă capitală. în afară de aceasta, tot la Moscova urma să se înființeze un birou permanent al CAEM, în care fiecare țară membră îşi desemna un reprezentant, însoțit de „un aparat tehnic compus din oameni competenți”. Din partea sovieticilor intra ministrul adjunct al Planului de stat. CAEM-ul trebuia să înceapă să funcționeze în următoarele două săptămâni. Până la 25 ianuarie, Vasile Luca cerea desemnarea reprezentantului în Biroul Permanent şi a cinci referenți – „oameni pricepuți, cu pregătire economică şi politică”, numirea dintre membrii Biroului Politic român a celor doi membri în CAEM. Miron Constantinescu propune ca din Consiliu să facă parte Gheorghiu-Dej şi Vasile Luca, preşedintele şi vicepreşedintele Comisiunii de Planificare, Secretariatul partidului primind sarcina de a face o propunere pentru Biroul Permanent. Propunerea este Alexandru Iacob, unul dintre apropiații lui Vasile Luca, amândoi împărtăşind în 1952 soarta anchetei şi condamnării. În şedința Biroului Politic, liderul comunist Dej a arătat tovarăşilor săi avantajele concrete pe care le va avea RPR de pe urma intrării în CAEM: „S-au fixat o serie de sarcini concrete şi primul grup de probleme ce vor fi luate în discuție vor fi cele în legătură cu importul şi exportul, studierea acordurilor țărilor cu democrație populară şi Uniunea Sovietică, precum şi politica de export şi import cu țările capitaliste, aceasta pentru a duce o politică unitară. Delegația noastră economică a obținut un succes foarte mare, am primit pentru industria siderurgică şi metalurgică mai mult decât am sperat. Tovarăşul Mikoian ne-a promis că la anul vom primi tot ce vom avea nevoie; de asemenea, ne-a recomandat ca fabrica de tractoare să nu producă decât pentru nevoile noastre. La multe articole ni s-au acordat prețuri modificate în avantajul nostru, astfel că vom putea mări planul, mai ales la siderurgie şi metalurgie. Ni s-au dat brevete gratuit şi ni se vor trimite oameni care să întocmească planurile de executare, ni se vor da maşini pentru lucrări mari - canale, irigații etc. Ni se vor trimite, de asemenea, animale şi păsări de rasă pentru crescătorii, urmând să trimitem acolo oameni ca să se specializeze în creşterea animalelor şi păsărilor”. Nimic despre cum şi dacă vor compensa aceste „beneficii” pierderile suferite de România prin returnarea datoriei de război, cheltuielile efectuate cu găzduirea Armatei Roşii, a consilierilor sovietici sau dezvoltarea cu resurse naționale a SOVROM-urilor.

Elena IONESCU COLCIGEANNI, „Iubirea adevărată nu are sfârşit”

O SCRIITOARE TALENTATĂ ŞI PERSEVERENTĂ

Doamna Elena Ionescu Colcigeanni este o scriitoare talentată şi perseverentă, producându-ne noi surprize cu prilejul apariţiei fiecărei cărţi. A început să scrie într-un moment dificil de autoeliberare, în urma unui eveniment tragic din familie, un fel de jurnal comemorativ al mărturisirilor celor mai sincere - iar fiica sa a îndemnat-o să-şi selecteze memoriile şi să le publice. Apoi a primit încurajări şi de la câţiva editori, cum ar fi: Rodica Elena Lupu, Nicolae Roşu, autoperfecţionându-se de la carte la carte şi trecând de la faza de amatorism la cea de profesionalism, tipărind, până în prezent, volume de amintiri, povestiri şi romane, între care: „A fi sau a nu fi mamă”, „Amintiri din inimă”, „Eu a cui sunt ?”, „A doua şansă”, „1001 motive de divorţ şi tot atâtea poveşti de iubire”, „Drumul rătăcit al vieţii”. Talentul său constă în cursivitatea relatărilor, în sinceritatea convingătoare şi, mai ales, în sensibilitatea prin care prezintă fiecare fapt ca unic, trezind interesul şi admiraţia cititorilor. De câţiva ani, se situează printre cei mai buni naratori pe care i-am citit. De aceeaşi părere sunt şi câţiva critici literari, scriitori de prestigiu şi oameni de cultură, între care: Lucian Gruia, Radu Cârneci, Geo Călugăru, Dumitru Marian şi alţii. Romanul recent, „Iubirea adevărată nu are sfârşit”, marchează un pas înainte în această devenire, reuşind să ne încânte prin ingeniozitatea construcţiei piramidale, referindu-se la câteva generaţii de intelectuali din zona Ploieştilor - spaţiul geografic preferat de autoare. Un mare fabricant de stofe şi negustor, Victor Manolescu, doreşte ca soţia sa să-i nască un băiat şi pune pariu cu un prieten că aşa se va întâmpla. Dar Livia naşte, în cabinetul doctorului Dragoş Vulpescu, o fetiţă. Întâmplare sau coincidenţa fericită face ca în spital să se afle şi un băieţel abandonat, pe care medicul şi moaşa Nely o sfătuiesc pe nefericita mamă să-l adopte, spunându-i soţului că a născut gemeni. Astfel armonia şi averea familiei Manolescu sunt salvate, dar noi devenim curioşi să aflăm care este provenienţa acelui copil? Autoarea ne îndreaptă spre evoluţia doctorului Dragoş Vulpescu, căsătorit cu fata unui politician bogat, care-l ajutase să-şi termine facultatea, să-şi cumpere cabinetul şi casa de locuit, având acum o familie fericită şi doi copii: un băiat - Mircea şi o fată - Brânduşa. Părem puţin derutaţi când naraţiunea alunecă în tainele existenţiale ale acestei familii, lăsând în suspans cuplul iniţial al lui Manolescu. Băiatul doctorului este trimis la Paris, să urmeze medicina, iar fata la Bucureşti să studieze dreptul. Dar, după doi ani de studiu temeinic, Mircea cade pradă distracţiilor de noapte din oraşul luminilor, precum şi beţiei, cheltuindu-şi banii primiţi de la tatăl său, pentru hotel şi cursuri. Este alungat din hotelul care-l găzduise şi găseşte adăpost din mila portarului hotelului, Antonio. Lovitură de teatru: episoadele decăderii lui Mircea se succed cu repeziciune şi tatăl său vine la Paris, reuşind să-l convingă să-şi continue studiile. Chiar când viaţa o apucase iarăşi pe calea cea bună, un accident de automobil duce la moartea Brânduşei, fiica celor doi soţi prea mult încercaţi de viaţă şi sora studentului de la Paris. Mama neconsolată îţi îndepărtează soţul, dintr-o pudicitate religioasă, iar acesta păcătuieşte cu o slujnică tânără, adusă din Moldova de vechea menajeră, care se retrage la bătrâneţe în satul natal. Printr-o rotire a timpului, surpriza ne este acum elucidată: băieţelul adoptat de familia orgoliosului fabricant de stofe era chiar fiul doctorului. Ne sunt înfăţişate, într-un paragraf poetic, iarăşi călătoria soarelui pe cer şi rotirea pământului în spaţiul infinit: mijloace ingenioase prin care naratoarea marchează trecerea timpului. Fiindcă trebuia să intre şi ea în peisaj; apariţia Inei ne dă sentimentul autenticităţii, cum că prozatoarea n-ar povesti decât despre ceea ce ştie foarte bine, când doctorul Dragoş Vulpescu, îmbătrânind, îi lasă cabinetul fiului său Mircea, care este prieten cu domnul avocat Remy, amic, la rândul său, cu părinţii Inei (chiar ea!), care stă în gazdă la Remy şi Marilena, în timp ce dă examen de admitere la Liceul Pedagogic şi asistă la o întâmplare imprevizibilă: avocatul este arestat de securitate chiar în noaptea dinaintea examenului oral al candidatei, fiindcă, dacă ea ne dezvăluie adevărul, ca martor direct, noi trebuie s-o credem. Motivul arestării: prietenia avocatului cu doctorul cel tânăr, care-l adusese de la Paris pe Antonio, dar şi nepotul vestitului politican local, care-l ajutase pe tatăl lui Mircea. Două motive cuplate, dar neverosimile, care duc la arestarea avocatului, pentru a afla de ce familia doctorului cel tânăr plecase de acasă spre un loc necunoscut - fiind consideraţi duşmani ai poporului. Şi tot aşa: evenimentele se succed din surpriză în surpriză, spre un final neaşteptat. „Iubirea adevărată (care) nu are sfârşit" se manifestă nu doar între soţi, ci şi în cadrul familie, extinzându-se între prieteni - adică o iubire temeinică şi sinceră, care devine universal umană. Elena Ionescu Colcigeanni este nu doar o naratoare de mare talent, ci şi o arhitectă ingenioasă a unei construcţii epice de o deosebită valoare - calităţi care-i asigură ascensiunea dorită.

„RĂGAZUL DINTRE ROMANE“, ELISA ROHA

Elisa Roha este un nume bine cunoscut în epica românească, având câţiva critici literari de prestigiu, comentatori şi oameni de cultură, care i-au dedicai cărţi de analize, studii şi articole în presa culturală: Aureliu Goci, „Prozatori la frontiera mileniilor”, Emil Lungeanu, „Gura lumii -extracţii critice fără anestezie”, Lucian Gruia,”Eliza Roha”,”Zborul” şi alţii. Membră a Uniunii Scriitorilor din România, autoare a unor piese de teatru şi a unor cărţi de literatură pentru copii; uneori - poetă şi critic literar, ea caută mereu să deschidă noi căi spre o exprimare deplină şi specifică gândirii şi simţirii sale. Evoluţia Elizei Roha nu este însă întâmplătoare, nici forţată, deşi se bucură de bună voinţa tipografică a Editurii Betta şi are un agent de carte priceput; talentul şi perseverenţa scriitoarei fiind justificări suficiente pentru a ne convinge de demersul său scriptic. Trăieşte în interiorul scrisului său, cum s-ar scălda într-un pârâu albastru de munte, revărsându-şi undele iuţi într-un râu, care se domoleşte spre câmpia înflorită, făcând-o uneori captiva propriei frumuseţi epice, aşa cum întâlnim în povestirea-eseu „Fascinantul Olt şi gigantul încremenit în piatra muntelui”. O altă caracteristică a scrisului său mi se pare a fi aceea că uneori apelează la mijloacele lirice ale poeziei, într-un amplu câmp epic, precum în „Poetul” - un fel de micro-justificare pentru romanul „Caruselul”, care-şi trage izvoarele de aici, trecând de la real la fantastic atât de neprevăzut încât uneori ne trezim într-o reverie lirică încântătoare. Ceea ce mai observ - abia acum, în aceste eseuri şi povestiri la care mă refer - este că şi evoluţia sa, pendulând de la o specie literară la alta, pare altfel, într-un mod special, pe deplin adecvată scopului comunicării. Dacă la Liviu Rebreanu, anumite povestiri şi nuvele, cum ar fi „Zestrea” sau „Ruşinea” anunţau romanul „Ion”, de mai târziu, Eliza Roha, după publicarea câtorva romane de succes, cum ar fi „întâlnirea de la castel”, „Fata din pomul cu mere” sau trilogia „Zborul”, revine la povestire şi nuvelă printr-un parcurs invers, de contragere - adică pentru a ne aminti că un anumit roman şi-a avut rădăcinile în povestirea pe care abia acum o citim. Fenomenul nu devine riscant, fiindcă autoarea îmbină, între astfel de povestiri şi eseuri de critică literară, cum ar fi „Dor de Eminescu” sau articole de presă cu destinaţi socială, tipărite anterior în „Gazeta Fundaţiei”, despre „Subconştientul colectiv” şi altele. Apar şi proze surpriză, cu o tematică aparte, ca în „Povestea fetei fără noroc” sau „Legenda sufletului”. Care ar fi concluzia acestei încercări de elucidare? Că Eliza Roha este o scriitoare temeinică în orice ar face şi-i reuşesc încercările expresive în oricare specie literară, lirică sau epică. Ea nu este pe deplin Zâna cea bună a scrisului, ci scrisul o stăpâneşte pe ea, ca pe o stea înaltă şi strălucitoare, care zboară deopotrivă şi deasupra culmilor înzăpezite ale munţilor şi peste poienile roditoare din câmpie. Câţiva comentatori grăbiţi au comparat-o cu romancieri de nivel european - dar eu cred că ea este, în sine, o personalitate literară din Carpaţi, care nu poate fi confruntată decât cu propria-i operă.

ION C. ŞTEFAN

Oare România va mai da asemenea ostaşi?

EVENIMENT MEMORABIL ÎNTRU CINSTIREA EROILOR NEAMULUI LA VÂRLEZANI

Gl. Bg. (r) Mihai Radu omagiază un erou

Un comunicat simplu şi încărcat de modestă satisfacţie a împlinirii unei datorii de onoare a sosit pe adresa Asociaţiei Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din armele Transmisiuni, Comunicaţii şi Război Electronic. El suna astfel: „Pe 9 Mai 2015, cu ajutorul oamenilor de suflet şi al lui Dumnezeu, am inaugurat monumentul generalului Alexandru Cernat (comandantul armatei române de operaţii din războiul de independenţă 1877-1878) în comuna sa natală Vârlezi, din judeţul Covurlui (azi parte a judeţului Galaţi). Este rezultatul unei preocupări asidue şi al unor griji de trei ani". Alexandru Cernat s-a născut la 17 ianuarie 1828 la Galaţi, fiind ultimul fiu al familiei Eustaţiu (originar din comuna Vârlezi, judeţul Covurlui) şi Teodosia Cernat (fiica protopopului Gheorghe Avram, din Galaţi). A urmat cariera militară, parcurgând treptat toate gradele şi ajungând la cele mai înalte demnităţi ale acestei cariere. Ca şef al Statului Major General şi ca ministru de război, a contribuit la opera de reorganizare a oştirii şi a sistemului naţional de apărare a ţării între anii 1879 -1890, incluzând, între altele, trecerea armatei la cadrul de pace (1879), elaborarea şi aplicarea Legii asupra organizării comandamentelor militare (1882), a Legii asupra administraţiei militare, adoptarea Legii asupra serviciului de stat major (1883) şi a Regulamentului asupra serviciului de stat major. A lăsat posterităţii lucrarea Memorii. „Campania 1877-1878". La 2 aprilie 1877, în preajma declanşării Războiului de Independenţă, generalul Cernat a fost numit ministru de război. În Ordinul de zi, dat cu ocazia numirii sale, generalul Cernat arăta: „Activitatea şi energia sunt mai necesare astăzi decât oricând, spre a se putea da o mai mare impulsie şi mai repede dezvoltare instrucţiei şi formării soldatului nostru, insuflându-i acea disciplină adevărat militată, care face pe om a merge cu abnegaţie până la sacrificiul vieţii sale". La insistenţele generalului Cernat, în ziua de 6 aprilie 1877 a fost decretată mobilizarea armatei, trecându-se la pregătirea acesteia pentru război, concomitent cu acoperirea frontierei de sud a ţării şi respingerea atacurilor otomane la nord de Dunăre, acţiuni începute la 26 aprilie când „tunul românesc a bubuit la Calafat, nu însă cum bubuie de peste 200 de ani, numai la parade, ci şi ca să arate străinilor care ne încalcă drepturile, (...), că nu permitem aceasta fără a protesta şi în scris şi cu tunul". Iar „protestul" armatei române, sub comanda generalului Cernat, a creat condiţiile ieşirii de sub dominaţia otomană, permiţându-i ministrului de externe al acelei vremi ilustrul om de cultură, avocatul Mihail Kogălniceanu, să declare Independenţa. Generalul Alexandru Cernat a decedat la 8 decembrie 1893, la Nisa, fiind înmormântat în cimitirul Bella-Bucureşti. (aleea principală ce duce spre zona marilor scriitori şi mormântul lui Eminescu). în necrologul publicat de revista România militară se arată: „Cu adâncă durere înregistrăm stingerea din viaţă a ilustrului general de divizie Cernat Alexandru, fost commandant de căpetenie al armatei române în campania independenţei din 1877-1878, una din figurile cele mai blânde şi mai modeste care în acelaşi timp încarna pe şeful părinte. Pierderea sa este simţită nu numai de întreaga armată dar şi de întreaga ţară. Numele său va rămâne dar săpat în inima şi mintea generaţiilor prezente şi viitoare, iar istoria ţării îi va rezerva cuvenitul loc de onoare printre oamenii iluştri ai ţării". La catafalcul gloriosului ostaş, Dimitrie Sturdza, preşedintele liberalilor, arăta: „Modest şi simplu, plin de bunătate şi de iubire de ostaşi, plin de patriotism şi de abnegaţie în tot ce privea ţara şi neamul, generalul Cernat a fost totdeauna, de la gradul de soldat până la rangul superior de general comandant pe câmpul de război, bărbat al serviciului său, al datoriei sale. Generalul Cernat a rămas neclintit militarul drept şi disciplinat... generalul care se uita la armată ca la odorul cel mai nepreţuit al unui popor. Armata românească a pierdut un ostaş viteaz, un general care a condos-o la victorie. Eternă dar să fie memoria cetăţeanului Cernat, devotat patriei, devotat poporului, devotat naţiunii! Eternă dar să fie memoria generalului Cernat. Cel care semna comunicatul cu care am început prezentul material este generalul de brigadă, prof.dr.ing. Mihai Radu, el însuşi fiu al comunei Vârlezi, sufletul preocupărilor despre care făcea vorbire, depozitarul tuturor grijilor reuşitei sau al nereuşitei întreprinderii la care se înhămase, cu un grup de oameni ai locului, toţi oameni cu simţire românească. Parte din cei angajaţi material şi spiritual în acest gest major de cinstire a memoriei unuia din eroii de rezonanţă al patriei noastre unite şi independente au fost prezenţi la evenimentul de dezvelire a monumentului ce va dăinui peste ani în curtea şcolii comunei Vârlezi, spre menţinerea trează îi sufletele şi memoria tinerelor vlăstare şi viitoarelor generaţii despre reperele de seamă ale României, repere pe care trebuie să ne sprijinim pentru menţinerea în veşnicie a realizărilor lor, îmbibate de patriotism şi dragoste de glie. Astfel, la evenimentul din 9 Mai 2015, în mijlocul cetăţenilor de azi ai comunei Vârlezi, urmaşi ai eroilor din 1877-1878, s-au aflat, pe lângă generalul Mihai Radu, doctorul Dobrovici Nicolae Bacalbaşa, preşedintele consiliului judeţear Galaţi, col.M.I.(r) Marcel Cristea şi col.M.A.N.(r) Valentin Tănase-actual şef a Institutului de arte plastice al armatei, autorul bustului CERNAT, primarul comunei Vârlezi-Ştefan PATRICHE, primarul comunei vecine SMULTI-Costel Gafton, reprezentantul prefecturii Galaţi, Directorul muzeului judeţen Galaţi, Directorul direcţiei de cultură a judeţului, reprezentantul asociaţiei naţionale Cultul Eroilor „Regina Măria"- filiala judeţeană Galaţi directoarea Şcolii comunale Vârlezi; directoarea muzeului din oraşul Tg. BUJOR- prof. de istorie Victoria Giurgiu. O formaţie militară din Galaţi a asigurat ritualul de gardă şi onor precum şi fondul sonor pentru asemenea evenimente, căruia i s-au alăturat Corul copiilor din şcoala comunei şi un sobor de 4 preoţi pentru slujba de sfinţire a monumentului. Întregul ritual s-a desfăşurat în prezenţa unei numeroase asistenţe a locuitorilor comunei Vârlezi şi din satele comunelor vecine. Ne facem o simplă şi onorantă datorie să amintim aici numele persoanelor direct şi nemijlocit angajate cu munca şi cu sufletul pentru imortalizarea memoriei marelui erou Alexandru Cernat prin realizare şi împământenirea bustului său în curtea şcolii din comuna natală şi anume: Gl.bg. (ret.) Mihai Radu-coordonatorul colectivului; Col.(r) Marcel Cristea- pentru problemele judeţene; primarul Ştefan Patriche- pentru problemele comunale; artistul plastic col. (r) Valentin Tanase- autorul bustului şi a tabloului generalului CERNAT.

Cuvântul Generalului Mihai Radu

Stimaţi INVITAŢI, Dragi VÂRLEZANI,

Fiecare dintre noi am citit cărţi despre eroi sau dacă n-am citit, măcar am auzit povestindu-se despre ei. În fiecare dintre aceste cărţi, în fiecare povestire, autorii au încercat să redea sentimente de profundă recunoştinţă pentru fiecare dintre ei, pentru oricare din eroii unei naţiuni. Tot astfel şi despre eroii naţiei noastre sunt cărţi şi nenumărate povestiri mult dragi nouă. Pe mine personal m-au impresionat, în mod deosebit, militar fiind şi moldovean fiind toată viaţa, cărţile care elogiau eroismul moldovenilor din oastea mare a nemuritorilor noştri domnitori. Şi nu sunt puţine faptele, cum puţine nu sunt nici jertfele de luptă ale moldovenilor în decursul existenţei noastre istorice, jertfe care au fost rezultatul luptei de neatârnare a principatului, cum la fel au acţionat şi populaţia celorlate două principate româneşti, Ţara Românească şi mult râvnită de către toţi veneticii, Transilvania, până la obţinerea independenţei lor şi unirea sub un singur steag, steagul României Mari, în fruntariile apropiate de ţinutul străbun al Geto-Daciei. În comemorarea de astăzi mă voi referi numai la momentul istoric al războiului de independenţă din anii 1877-1878, moment în care a strălucit din punct de vedre militar Generalul Alexandru Cernat, născut aici, în Vârlezi, la data de 28 ianuarie 1834. România îşi omagiază eroii, la anumite date din an, prin ceremoniale militare. Noi dorim astăzi un alt tip de omagiere, una de suflet pe care o poate desfăşura numai locuitorii comunei în care s-a născut generalul Alexandru Cernat. Alegerea locului monumentului nu este nici ea întâmplătoare: pe lângă monument vor trece toţi locuitorii comunei, va trezi interesul trecătorilor prin comuna noastră, dar cel mai important aspect constă în faptul că monumentul este amplasat în curtea şcolii, unde sunt formaţi viitorii cetăţeni ai comunei, ai patriei noastre străbune, care vor duce mai departe respectul pentru eroi, atât cu ocazia serbărilor organizate, cât şi prin menţinerea mereu vie a flacării de independenţă şi neatârnare. Momentul de faţă îl datorăm inimosului colectiv format din generalul Radu, colonelul Cristea, primarul Patriche, inginerul Negruţ, profesoara Giurgiu şi, nu în ultimul rând, autorul bustului, artistul colonel Tănase Valentin - directorul Institutului de arte plastice al armatei, care a rezonat de la primul contact privind construirea bustului eroului General Alexandru Cernat. În acest demers am fost ajutaţi de Direcţia Patrimoniului Cultural din Ministerul Culturii prin Avizul nr.126/20.06.2014 privind aprobarea documentaţiei de construire a monumentului şi de Consiliul Judeţean Galaţi prin întocmirea documentaţiei tehnice şi alocarea unui sprijin financiar, cărora le mulţumim în mod deosebit. Monumentul este dedicat şi proclamării independenţei absolute a ţării de sub dominaţia otomană, consfinţită pe câmpurile de luptă prin vitejia şi abnegaţia armatei române în războiul din 1877-1878, în care un rol hotărâtor l-a avut Generalul Alexandru CERNAT, eroul din comuna noastră. La 19 august 1877, Alexandru Cernat a fost numit de Carol I, domnitorul României, continuatorul marelui patriot Alexandru Ioan Cuza, şi el fiu al acestor meleaguri, comandant de operaţiuni al armatei şi, patru zile mai târziu, a decis trecerea Dunării şi pregătirea luptelor pentru cucerirea redutelor din jurul Plevnei, din raiaua Bulgariei. La 29 august, sub conducerea generalului CERNAT, armata română a cucerit reduta Griviţa 1, iar apoi, una câte una, toate fortificaţiile care protejau trupele turceşti, astfel că la 28 noiembrie 1877 armata lui Osman-Paşa a fost nevoită să capituleze. în urma acestui succes, generalul de brigadă Alexandru CERNAT a fost înaintat la gradul general de divizie şi decorat cu mai multe ordine şi medalii româneşti şi ruseşti, în cadrul unei ceremonii desfăşurate chiar pe câmpul de bătălie. "Suntem independenţi! Suntem naţiune de sine stătătoare!" Aceste cuvinte, rostite pe 9 mai 1877 de ministrul de Externe al Principatelor Române, Mihail Kogălniceanu, au fost sinonime cu proclamarea Independenţei României. Fie ca monumentul inaugurat astăzi să constitue un motiv în plus pentru respectul înaintaşilor noştri care, prin faptele lor de arme, au contribuit la impunerea naţiunii române în concertul naţiunilor libere ale Europei şi ale lumii.

VICTOR VERNESCU

SERIAL

MILITARII REZERVIŞTI ROMÂNI PREOCUPAŢI DE SOARTA NAŢIUNII ROMÂNE

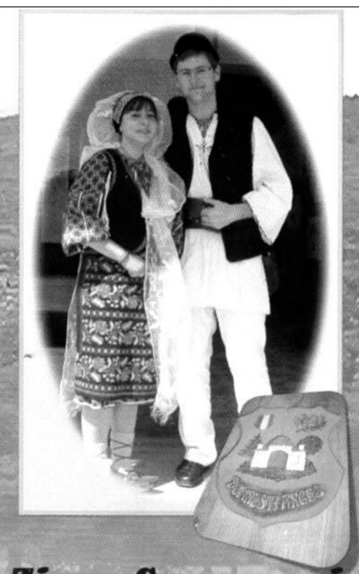
(continuare din numărul 304)

Necesitatea serviciului militar obligatoriu

Există o dorinţă declarată a tinerilor care după absolvirea unor cursuri minime doresc să părăsească ţara, chiar dacă acolo unde se vor duce vor fi trataţi ca rebuturi sociale, fiind supuşi la cele mai josnice şi degradante munci, prost plătite sau vor fi escrocaţi de nişte scursuri sociale străine (vezi Cipru, Italia etc.). Tinere românce frumoase, dar de o naivitate exasperantă, preferă să-şi lege viaţa de diverşi străini albi sau negri, îşi părăsesc obiceiurile, tradiţiile şi chiar religia, dar care, de regulă, le mint şi le distrug viitorul transformându-le în sclave sexuale. Presa străină abundă în a califica emigraţia românească aducătoare de boli, prostituţie şi furturi şi până şi în ţara tradiţiilor mafiote se afirmă că „venirea românilor a determinat creşterea delicvenţei şi a criminalităţii, dar nu spun că 42 din cei 80 de împăraţi romani erau de origine traco – daci şi au condus imperiu în perioada lui de glorie. Toate acestea reprezintă manifestarea intenţionată a unui curent antiromânesc, dirijat şi condus de forţe oculte, interesate din afară, precum şi trădători locali care din nenorocire s-au născut pe meleaguri româneşti. Numărul intelectualilor, motorul societăţii, se reduce simţitor, locul acestora fiind luat de parveniţi, de grupuri de interese unite prin forţa banului, cu moravuri uşoare. Răul fiind mai apetisant şi mai profitabil atrage tineretul labil, neformat moral, generând aşa-zisul „conflict între generaţii”. Tronează o totală lipsă de respect şi ruşine faţă de persoanele în vârstă, faţă de corpul didactic, faţă de oamenii de cultură, care chiar într-o altă etapă istorică, comunistă, au ştiut să facă artă şi cultură. E bine de ştiut că actul de cultură nu s-a născut după evenimentele din decembrie, poate de atunci s-a deteriorat, pentru mulţi libertatea s-a transformat în libertinism. Bucureştiul este aproape completamente lipsit de monumente de artă autentică, valoroasă. Tot ce s-a făcut după revoluţie demonstrează o totală lipsă de gust şi talent artistic având un aspect jalnic. Aceeaşi totală lipsă de respect se manifestă şi faţă de mediu, (priviţi Bucureştiul, Ferentarii, periferiile, parcurile, pădurile, zonele de agrement şi vă veţi convinge). Se constată o denigrare continuă a ţării noastre, cetăţeni români, slugarnici care pentru un pumn de bani sau un premiu din străinătate îşi bârfesc neamul, expun public generalizând ce este mai urât, mai degradant şi mai necaracteristic poporului român. Aceşti „autori” crescuţi la periferia societăţii se erijează în creatori de frumos, deşi valoarea lor intrinsecă este zero, uneori tăiat în patru. Multe din operele create în ultimul timp nu au nici un mesaj, nu au suport logic şi nu deţin calităţi morale sau artistice valoroase, iar intrigile acestora sunt total absurde. Toate acestea nu vor fi în măsură niciodată să ne reprezinte ca popor civilizat şi nici nu vor putea să creeze principii pentru o lume mai bună şi mai dreaptă. În diferite domenii ale artelor au apărut genuri artistice noi ce nu ne reprezintă, ca de exemplu în muzică unde a fost înlocuită armonia cu zgomotul, în majoritate cu efect astenic asupra ascultătorilor, afectând în special tânăra generaţie (magazinele sunt pline cu CD sau casete cu manele, vezi Adrian copilul minune, alte asemenea personaje inculte şi îngâmfate precum şi alte genuri de muzică ţigănească proastă, sau orientală de aceeaşi factură) de asemenea în restaurante, bodegi, pieţe şi chiar pe străzi. Este îngrozitor când prost crescuţi la volanul unor maşini luxoase şofează ascultând muzică arăbească sau ţigănească cu volumul dat la maxim. Revelionul acestui an a fost în majoritate un revelion ţigănesc, unde nişte neisprăviţi aruncau cu bani demonstrând o proastă creştere incomensurabilă lucru constatat şi de fraţii noştri de peste Prut. Domnilor!… oare nu mai avem artişti? Şi în sculptură apar opere pe lângă care atunci când treci, în cel mai bun caz, te miri, iar unele reuşesc chiar să te sperie (statuia lui Maniu, statuia lui Sergiu Nicolaescu de la Tg Jiu) Este interesant, ce a dorit să spună autorii, acestor opere de artă pe cine reprezintă? Se observă o atitudine de teamă faţă de tineri şi în general faţă de persoanele guralive, tupeiste, scandaloase, obraznice şi prost educate, incapabile a-şi prezenta interesele în mod civilizat. Acestea îşi susţin cauza cu neruşinare contestând şi bârfind tot ce este valoros dovedit în timp, persoane fără scrupule şi respect pentru valorile morale, sociale, culturale sau naţionale, dar care solicită şi chiar impun favoruri, deşi nu le merită. Mai grav este că în faţa acestor indivizi agresivi, în multe cazuri persoanele responsabile cedează cu destulă uşurinţă sponsorizând cu bani grei, pe care de fapt îi bag în buzunarele proprii. Există domenii şi instituţii (sănătate, învăţământ, cultură şi altele) care sunt conduse de elemente total atipice, nepricepute, instalate în funcţii pe criterii politice, nu de competenţă şi care aplică reguli şi fabrică legi ambigue şi uneori inaplicabile. Astfel se explică şi totala dezordine ce guvernează unele din aceste domenii. Folosirea abuzivă a principiului liberei opţiuni, astfel că tot mai multe organizaţii sociale, culturale, religioase sau caritate, beneficiare de importante fonduri financiare au ca scop principal deturnarea spiritului şi gândirii populaţiei şi, în special, a tineretului şi înstrăinarea lor faţă de idealurile naţionale româneşti, faţă de valorile culturale, artistice, ştiinţifice şi religioase ale poporului nostru. În acest sens, se constată o excesivă toleranţă faţă de unele principii fundamentaliste de diverse origini. La întrebarea adresată unei personalităţi dintr-o anume televiziune referitor la abuzul de emisiuni ţigăneşti pe programul său, răspunsul acestuia a fost cât se poate de edificator: „Noi nu facem educaţie, noi facem bani”. Bravo domnilor, halal logică! În ce ţară sunteţi? Atenţie! ”Semănaţi vânt şi veţi culege furtună!”. Din nenorocire urmările vor fi suportate de urmaşii noştri deveniţi străini în propria ţară. Se observă o renunţare aproape totală la tradiţiile, obiceiurile şi portul naţional, popularizarea excesivă a obiceiurilor şi practicilor altor popoare (sfântul Valentin, halloween etc), a etniilor conlocuitoare, deşi România este încă stat naţional, unitar, independent şi suveran. Suntem mai întâi români, chiar dacă aparţinem unei alte etnii. Nu peste tot sunt respectate şi se acordă cinstirea cuvenită drapelului şi imnului nostru de stat. Atenţie, în curând urmează federalizarea!

COL. (R) GEORGIAN – NECULAI GRIGORAŞ

(va urma)

DOMNEŞTENII SĂRBĂTORESC 492 DE ANI DE ATESTARE DOCUMENTARĂ

În fiecare an, la sfârşitul lunii iunie, Domneştenii, sub conducerea inimosului primar Nicolae Smădu, aflat la cel de-al doilea mandat, sărbătoresc cu multă dragoste şi interes centenarul localităţii. În acest an, în afară de pregătirile prilejuite de acest eveniment, la loc de cinste se află inaugurarea “Remiza Serviciului Voluntari pentru Situaţii de Urgenţă”. Demn de precizat este faptul că această unitate de pompieri voluntari este singura din cadrul primăriilor argeşene, lucru care reprezintă într-adevăr un eveniment deosebit. Inaugurarea a fost onorată de prezenţa preşedintelui CJ Argeş, domnul Florin Tecău, original din localitate, de prefectul Mihai Oprescu, de conducerea pompierilor argeşeni, precum şi de numeroşi cetăţeni. Evenimentul a fost sfinţit de un sobor de 5 preoţi. După evenimentul menţionat, în jurul orei 13,30 primarul împreună cu tot alaiul de participanţi, s-au deplasat la locul desfăşurării sărbătoririi localităţii. Primarul Nicolae Smădu a ţinut un spice înflăcărat şi plin de învăţăminte, aşa cum îi stă bine unui domneştean al unei comune erou care se află printre localităţile care au dat jertfe de sânge în timpul prigoanei comuniste când mulţi cetăţeni au sprijinit mişcarea de partizani din Făgăraş. În continuare a avut loc un interesant spectacol de cântec, joc şi voie bună, cu rapsozi aleşi din Argeş şi nu numai, iar la orele 24,00 a avut loc un interesant şi frumos foc de artificii.

D. BOŢILĂ

DUPĂ 2000 DE ANI, GRECII - PRIN ALEXIS TSIPRAS, ŞI-AU REDESCOPERIT DEMNITATEA

Grecia Antică, Roma Antică şi Dacia lui Decebal, sunt cele trei naţiuni careau o vechime milenară în Europa. Din rândul celor trei, Grecia s-a distins atât prin dezvoltarea ştiinţei, cât şi prin demnitatea soldatului care a intrat în istorie după ce a strigat "AM ÎNVINS", iar apoi a murit cu demnitatea îndatoririi îndeplinite. Multe sute de ani Grecia nu a mai strălucit. Până după cel de-al doilea război mondial, când dominaţi de americani timp de câţiva ani au dezlănţuit un război civil în spatele poporului grec fiind: influenţa comunistă, cât şi influenţa americană. Amândouă puteri au dorit după lalta împărţirea în două a Greciei, cum s-a întâmplat în Germania. Stânga grecească a fost învinsă, iar simbolul lor naţional Manolis Glezos, a fost învins găsindu-şi moartea, apărându-şi independenţa naţiunii împotriva celor doi "pofticioşi" – Rusia şi America. Separe că influenţa americană şi pomparea de dolari americani a influenţat deznodământul războiului civil, încât forţele de stânga au fost alungate, o parte din patrioţii greci refugiindu-se şi la Ştefăneşti-Argeş, unde au înfiinţat cu sprijinul guvernamental român o importantă comunitate grecească. În acest context, după înfrângerea "rebeliunii", americanii au pompat în neştire miliarde de dolari pentru a-i determina pe cetăţenii greci să fie "pro-americani" prin mituirea conducătorilor militari şi politici. Timp de apropae 50 de ani, americanii – prin FMI şi instituţiile subordonate, au pompat în Grecia "capital de supravieţuire" fără ca statul grec să aibe posibilitatea să restiuie împrumuturile. În acest context, Grecia s-a bucurat de o stabilitate economică precară, iar pensiile şi salariile, nevând acoperire economică şi financiară. Prin dezvoltarea fără precedent a structurilor UE, la baza cărora aportul substanţial din umbră a fost al americanilor. Grecii au trăit bine, aproape 50 de ani, prin pomparea capitalului format din dolari. Numai că, în ultimii 25 de ani, economia statelor europene a început să scârţâie, drept urmare, economia şi finanţele grecilor au "scârţâit" şi ele. Grecia a intrat într-o perioadă de mare recesiune datorită faptului că multitudinea împrumuturilor pe care marile puteri Europene din interes le acordau, fiind sigure că grecii nu le vor putea achita vreodată. Şi iată că acest "vreodată" a venit.

Premierul de stânga Alexis Tsipras – o apariţie precum "Pasărea Phoenix"

Niciodată în istorie, poporul grec nu s-a dat bătut împotriva oricărui popor din Europa şi nu numai, care a încercat să atenteze la suveranitatea naţiunii Elene. Acest lucru s-a făcut atunci când Grecia, în necunoştinţă de cauză, având o conducere obedientă marilor puteri Europene, a intrat în UE şi mai grav a renunţat la moneda naţională şi drahma grecească a fost înlocuită cu moneda euro, ceea ce a fost o lovitură mortală dată economiei greceşti. Marile monopoluri financiare în fruntea cărora s-a aflat FMI-ul, Banca Mondială, şi ulterior Banca Europeană, toate fiind în slujba şi în serviciul marii puteri politice şi militare americane şi germane. După intrarea în UE, aceşti mari investitori de capital, au considerat că a venit timpul ca Grecia să înceapă imediat să-şi plătească datoriile, unele istorice, încă de pe timpul Războiului Civil. În acest context, în ultimii ani, grecia avea de rambursat datorii de peste 1000 miliarde de euro. De aceea, capitalul rapace american a început să impună condiţii înrobitoare statului Elen, iar urmarea firească a fost scăderea dramatică a nivelului de trai a pensionarilor, a funcţionarilor publici şi a muncitorilor din industrie. Grecii au plătit cât au putut. Investitorii strategici americani şi germani au cerut din ce în ce mai mult sacrificiu, mergând până la sacrificiul independenţei naţionale pe acre niciodată în decursul miilor de ani, grecii nu le-au acceptat. În ultimii doi-trei ani, Europa a asistat la puternice mişcări de protest, culminate cu distrugerea şi devastarea magazinelor dar şi creşterea fără precedent a "curentului anti-american", grecii ştiind că singurii vinovaţi de situaţia lor sunt mericanii care deţin frâiele economiei mondiale, dar şi nemţii care învinşi în cel de-al doilea război mondial, au renăscut ca forţă politico-economică şi militară. În acest context, Germania a început "să sugă" din economia grecească, tot ce se putea, iar consecinţa firească a fost că toate împrumuturile pe care FMI şi celelalte structuri bancare subordonate Americii şi Germaniei, nu au dus la ameliorarea situaţiei economice a poporului de rând. Cea mai mare paret din împrumuturile pe care statul le făcea, luat drumul plăţii datoriilor externe. În acest mod, economia grecească nu prospera, ci bătea pasul pe loc. La sfârşitul anului 2014, stânga grecească a câştigat alegerile, iar în fruntea Guvernului a apărut "o stea" pe numele ei "premierul Alexis Tsipras". Acesta a ştiut ce doreşte propriul popor, iar consecinţa a fost iniţierea unui referendum prin care poporul nemulţumit trebuia să fie consultat democratic, cu privire la drumul pe care statul grec, în numele poporului, trebuie să o ia. Să accepte politica înrobitoare a marilor cămătari Europeni, sau să promoveze o politică de independenţă în favoarea statului grce, după principiul "toţi pentru unul şi unul pentru toţi". Tsipras, în referendum a învins. Trăiască victoria stângii! Acum, Guvernul grec este împuternicit d epopor să găsească calea cea mai dreaptă pentru apărarea intereselor naţionale ale Greciei. Nu aşa s-a întâmplat cu clasa politică românească în care trădarea naţiunii şi a Cosntituţiei s-a ridicat la rang de rege. Dintre conducătorii români, cel mai mare trădător de ţară, timp de 10 ani, a fost fostul preşedinte Traian Băsescu, care, prin îndemnurile sale a distrus fiinţa naţiunii române, fiind obedient până în măruntaiele marii puteri americane care, probabil, prin legaţia economică de la Anvers şi-a promovat omul său politic în persoana lui Traian Băsescu. Domnia sa, în primele ore, la terminarea referendumului în Grecia, l-a insultat public pe premierul grec Alexis Tsipras, atribuindu-i acestuia epitetul "lichea politică grecească". Răspunsul nostru este că nu Tsipras este lichea, ci Traian Băsescu este licheaua poporului român care a vândut demnitatea naţiunii, încălcând grav art.1 din Constituţie. Sigur că acest epitet îl putem atribui şi lui Adrian Năstase care a modificat articolele esenţiale în referendumul din 2003, privind Cosntituţia României, amintind în acest sens art.135 – Economia şi Finanţele publice, prin care s-a stabilit faptul că economia românească trebuie să se subordoneze "obiectivelor UE". De asemeni, tot Adrian Năstase, obedient, a introdus art.148 – Integrarea Euroatlantică, având consecinţe garve privind suveranitatea României, prevăzute la punctul 2 din acest articol. Se pare că clasa noastră politică este analfabetă, pentru că în toate top shourile, la realitatea TV, B1 TV, DIGI TV, "marii noştri analişti politici" nu cunosc prevederile art.148 punctul 2, "celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate faţă de dispoziţiile contarre din legile interne". Cu alte cuvinte, art.1 din legea fundamentală cu privire la suveranitate şi independenţă, datorită acestui articol, nu are nicio valoare. Oare membrii Curţii Constituţionale nu trebuie să aibă un cuvânt de spus? Mai mult decât atât, la punctul 4 din Constituţie, Parlamanetul, Preşedintele şi Guvernul, preucm şi autoritatea judecătorească, sunt obligate să aducă la îndeplinire prevederile actului aderării. Iata domnilor cetăţeni ai României, unde este trădarea clasei politice româneşti şi obedienţa faţă de puterile care ne impun politica naţională! Drept urmare, de aceasta suntem săraci şi avem salarii de cca 1000 lei, iar pensiile, în marea majoritate nu depăşesc 250 euro, nu ca la greci, 1300 euro! Pentru acest lucru se luptă premierul Tsipras. Şi după referendum suntem siguri că vor reuşi şi îi vor pune la punct pe aşa-zişii investitori, cămătarii economiilor micilor state Europene, care trebuie să joace "cazaciocul american". În legătură cu Traian Băsescu, trădătorul de neam şi ţară, pe timpul cât a fost preşedinte, nu numai istoria îl va trage la răspundere, ci probabil şi legea. Timpul nu este trecut.

COL. (R) D. BOŢILĂ

IMPORTANT PENTRU NAŢIUNE

26 IUNIE –ZIUA DRAPELULUI NAŢIONAL AL ROMÂNIEI

Ca urmare a globalizării impusă de americani în Europa, simbolul naţional al oricărui stat reprezentat de drapel capătă o importanţă deosebită. Încă de acum 2000 de ani de pe timpul lui Burebista şi Decebal, naţiunea română a avut în frunte ceea ce se cheamă drapel. Acesta se află în fruntea celei mai importante instituţii a oricărui stat, armata statului respectiv. Pentru că în prezent conducătorii statului de după 1990 au diluat importanţa armatei ca forţă de apărare în primul rând a statului românesc şi a valorilor naţionale şi culturale, credem că avem datoria pentru generaţiile viitoare să ducem veşnic în frunte drapelul tricolor, aşa cum a fost încă din 1848. În zilele acestea când se împlinesc 167 de ani de la adoptarea oficială a tricolorului romnânesc, importanţa acestuia capătă o semnificaţie deosebită. Aceasta în condiţiile în care instituţiile statului arborează fără ruşine drapelul UE şi al NATO, arborare care sfidează constituţia. Servilismul conducătorilor români în frunte cu preşedintele, parlamentul şi guvernul a atins cote alarmante, ajungând până la măsuri de deznaţionalizare a poporului român. Pentru drapel şi pentru ţară, au murit ostaşi la Mărăşti, Mărăşeşti, la Plevna şi Vidin, la Sevastopol şi la Stalingrad, având dorinţa de apărare a suveranităţii ţării româneşti. În Hotărârea Guvernului României pentru aprobarea Normelor privind arborarea Drapelului României, intonarea Imnului Naţional şi folosirea sigiliilor cu Stema României, la Art. 2 se arată: „Miniştrii, conducătorii autorităţilor şi instituţiilor publice, precum şi ai altor persoane juridice, prefecţii şi primarii vor aduce la îndeplinire dispoziţiile Hotărârii Guvernului". Prin Decretul nr. 1 din 14/26 Iunie 1848 Guvernul Provizoriu arăta: "Steagul Naţional va avea trei culori: albastru, galben, roşu, cu deviza DREPTATE-FRĂŢIE, înscrisă pe Drapel. Drapelul a fost sfinţit în 15/27 Iunie 1848, în cadrul unei Mari Adunări Populare, pe "Câmpul Filaretului", numit de atunci "Câmpia Libertăţii". La 13/25 Iulie 1848, prin Drecretul nr. 252, se preciza: "Art.1 Stindardele vor fi tricolore. Art.2 Culorile sunt: albastru închis, galben deschis şi roşu carmin. Art.3 Lângă lemn vine albastru, apoi galben şi apoi roşu fâlfâind. Revoluţia Română de la 1848 a consolidat, în conştiinţa naţională Drapelul Tricolor. Tricolorul a devenit simbolul naţional şi a fost arborat la toate manifestările publice. Conform ştiinţei heraldice, cele trei culori semnifică: -roşu este simbolul îndrăznelii, măririi, bravurii, generozităţii, puterea de viaţă şi energia strămoşească¸de asemenea, sângele vărsat în lupte pentru Neam şi Ţară; - galben (sau aur) este simbolul bogăţiei, al holdelor aurii de grâu, al forţei şi purităţii; - albastru (sau azur) reprezintă aerul, simbolizează frumuseţea, buna credinţă, blândeţea, nobleţea. Propunem aplicarea Stemei României pe Drapelul Tricolor. Este salutară această idee, deoarece se asigură astfel existenţa semnului credinţei pe Drapelul nostru Naţional. Steagul este o creaţie a popoarelor antice. Geto-dacii aveau şi ei steag, în jurul căruia adunau armata în caz de război. În Evut Mediu, uzul Steagurilor s-a generalizat la toate popoarele. În secolul al XIV-lea, oştile Domnitorilor Români au luptat împotriva duşmanilor, sub Steaguri care nu aveau o cromatică tricoloră. Cele trei culori se pot identifica însă pe Steagurile Marilor Voievozi Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul. La 1821, Domnitorul Ghica a adoptat Drapelul Tricolor cu culorile: albastru cobalt, galben crom, roşu vernillion. Remarcăm împlinirea a 194 de ani, de la prezenţa culorilor naţionale pe primul Drapel propriu-zis al primei reprezentanţe naţionale din istoria modernă a României, care a fost Adunarea Norodului din vremea Revoluţiei de la 1821, condusă de Tudor Vladimirescu. Steagul se află în prezent la Muzeul Naţional de Istorie şi a devenit primul simbol modern al suveranităţii poporului Român şi, ca urmare, primul Steag Tricolor din istoria Românilor. Acest fapt înlătură afirmaţiile care ar susţine o altă dată pentru Tricolor. Tricolorul îl întâlnim şi la Blaj, la 26 aprilie- 5 mai 1848. Cu trei zile înainte se stabiliseră culorile, de către liderii revoluţionari, la Sibiu, dar acestea erau dispuse în benzi orizontale şi aşa s-au menţinut până la Marea Unire din 1918. La Adunarea Populară de la Islaz¸ din 9/21 iunie 1848, participanţii au mers cu steagurile şi cocardele tricolore, apoi, la Bucureşti, sub care a biruit Revoluţia la 11/23 iunie şi acestea au fost apoi purtate la toate manifestările. În 1859, Alecsandru Ioan I a adoptat Drapelul Naţional cu cele trei culori aşezate orizontal. În 1863 Domnitorul Alecsandru Ioan I a distribuit noi Drapele Armatei Române, Drapelul oştirii române, M.D. 1863, după ce Principatele Române Unite, ale Moldovei şi Valahiei au primit numele oficial, de ROMÂNIA, la 24 ianuarie 1862, prin votul Parlamentului constituit dintr-o singură Cameră. Atunci Domnitorul Unirii spunea: "Primind noile Drapele, reamintiţi-vă pururea că v-am încredinţat onoarea Ţării. Drapelul este România, acest pământ binecuvântat al patriei, udat cu sângele străbunilor noştri şi îmbelşugat cu sudoarea muncitorului. Este familia, căminul fiecăruia, casa în care s-au născut părinţii noştri… Drapelul este în acelaşi timp trecutul, prezentul şi viitorul, este Istoria întreagă a României". Considerăm că aceste cuvinte sunt valabile mereu pentru toţi cei care se nasc în Grădina Maicii Domnului-România, pentru toţi românii de pretutindeni. În 1867, Carol I a adoptat Drapelul Tricolor cu cele trei culori aşezate vertical. Momentele noastre fundamentale 1600, 1821, 1848, 1859, 1862, 1877, 1918, 1989 au făcut din Tricolor un simbol al unităţii, independenţei, suveranităţii naţionale şi al democraţiei României.Tricolorul se constituie într-un curcubeu al unităţii în idei, în simţăminte şi în fapte bune, a românilor de pretutindeni, în pace, în cooperare reciproc avantajoasă cu celelalte popoare şi state ale lumii, cu organismele internaţionale, pentru îndeplinirea obligaţiilor care ne revin în vederea integrării în UE, cu respectarea Hotărârilor Adunării Generale a ONU, ale Consiliului de Securitate al ONU. Propunem ca în Şcoli elevii să fie învăţaţi, cu temeinicie, semnificaţiile şi respectul pentru Simbolurile Naţionale: Drapelul, Imnul de Stat şi Stema României. Să depunem toţi eforturile cuvenite şi să ne cinstim Drapelul Naţional Tricolor, azi şi în viitor, depăşind greutăţile, piedicile şi patimile, punându-ne în valoare energia creatoare, bunăvoinţa şi bunăcredinţa, înţelepciunea, prin comuniunea dintre generaţii, ştiind că ne aflăm în tranziţie de când este lumea! Azi, fiecare cetăţean român de pretutindeni are cea mai înaltă responsabilitate de a respecta Drapelul Naţional, Imnul României şi Stema României, prin credinţă, devotament, hărnicie eroică, respect al tradiţiilor, a culturii, a identităţii noastre naţionale! Să reuşim ca în mass-media să se prezinte soluţiile de rezolvare a problemelor românilor şi României, eliminând, dacă se poate, prezentarea aspectelor din interiorul şi dintre instituţii şi partide, care nu construiesc nimic pentru neam şi ţară! Să respectăm Instituţiile Statului! Este foarte potrivit să precizăm despre patriotism, care şi astăzi este deosebit de actual: „Patriotismul îşi face cale mai ales prin sufletul apărătorilor ţării, şi armata dă prilejul acestui simţământ de a se arăta în toată puterea lui... Patriotismul ţine, prin trei rădăcini, de constituirea fiinţei noastre. Acestea sunt: iubirea neamului, iubirea ţării şi iubirea trecutului". (A.D. Xenopol, Conferinţă ţinută la Şcoala Militară din Iaşi, 1906) Mihai Eminescu arăta: „Măsura civilizaţiei unui popor, în ziua de azi, e: o limbă sonoră şi aptă de a exprima prin sunete, noţiuni, prin şir şi accent logic, cugete, prin accent etic, sentimente". Ca să încheiem acestea într-un mod optimist îl evocăm pe Lucian Blaga care, în anul 1918, într-un moment de răscruce al istoriei noastre, spunea: „Îţi iert pesimismul; într-un singur caz, nu!; când e vorba de viitorul neamului tău, căci a fi pesimist în privinţa viitorului neamului tău, înseamnă a fi trădător de neam". Exemplare sunt cuvintele lui Alexandru Odobescu: „România va deveni o ţară vrednică de geniul şi de marea inimă a românilor".

(MUNCITORUL ROMÂN, MAI 1851)

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „JURNALUL DE ARGEŞ"

TUDOSOIU ŞI-A PARAŞUTAT APROPIAŢII PE POSTURI-CHEIE LA INSPECTORATUL ŞCOLAR

Şeful CJ Argeş Florin Tecău şi directorul Dănuţ Teodorescu de la Primăria Piteşti au nevestele inspectoare

Spre exemplu, postul de inspector şcolar de educaţie permanentă din cadrul ISJ Argeş, e deţinut de Cristina Tecău, soţia preşedintelui CJ Argeş, Florin Tecău. Aceasta a devenit inspector de specialitate în 2012, pe vremea când „general" era liberalul Florin Gardin, evident cu sprijinul PSD şi al soţului. De curând, doamna Tecău a dat şi concurs pe postul de inspector şcolar, pe care 1-a luat cu nota 9,70. Inspectoarea de management, Simona Teodorescu, este soţia directorului executiv al Direcţiei de Patrimoniu şi Dezvoltare Locală din cadrul primăriei Piteşti, Dănuţ Teodorescu. Face parte din echipa ISJ Argeş tot din 2012, de pe vremea fostului „general" Gardin, la momentul respectiv fiind inspector de specialitate la educaţie fizică. În 2014, după plecarea liberalilor Doina Bunea şi Romu Vlădău de la compartimentul Management, Simona Teodorescu a fost transferată cu normă întreagă la această specialitate. Pe de o parte pentru că nu mai exista personal la Management, iar pe de alta pentru a se elibera postul de inspector de educaţie fizică, unde urma să fie propulsat Alin Vlad, director al Şcolii „IX. Caragiale" din Piteşti şi un apropiat al lui Titi Tudosoiu şi al lui Cristian Gentea, şeful PSD Piteşti.

IUSTINA HARCO-BURCEA

Ziarul „ANCHETA"

POLIŢIŞTII, POMPIERII ŞI JANDARMII - SĂRIŢI DIN SCHEMA VOUCHERELOR DE VACANŢĂ

În urmă cu două săptămâni, Camera Deputaţilor a aprobat legea prin care angajatorii pot oferi salariaţilor vouchere de vacanţă în limita a 6 salarii de bază pe an, urmând ca din iulie actul normativ să intre în vigoare. Conform prevederilor aprobate de către deputaţi, toţi bugetarii vor primi vouchere cu care să plece în vacanţă în România, pentru sectorul privat rămânând la lati-tudinea patronilor dacă doresc să ofere astfel de beneficii angajaţilor. Deşi bugetarii s-au grăbit să se bucure că vor avea cu ce să plece în concediu, partea proastă este că nicio instituţie nu are bugetaţi bani pentru vouchere de vacanţă în 2015. Se pare însă că nu toţi angajaţii sistemului de stat sunt pe lista fericiţilor beneficiari ai legii voucherelor de vacanţă, existând câteva categorii de angajaţi, printre care şi cei ai MAI, care au fost săriţi din schemă. Acesta fost şi motivul pentru care Sindicatul Naţional al Poliţiştilor şi Personalului Contractual, care numără 45.000 de membri în întreaga ţară şi din care fac parte şi câteva sute de argeşeni, a trimis o adresă către preşedintele României Klaus Iohannis prin care cere retrimiterea actului normativ în Parlament pentru îndreptarea erorii, aceasta fiind considerată discriminatorie, după cum se arată în adresă. „Având în vedere această situaţie discriminatorie, pentru a preîn-tâmpina nemulţumirea poliţiştilor şi militarilor (jandarmi, pompieri, precum şi celelalte categorii de militari din structurile de apărare, ordine publică şi siguranţă naţională), în calitate de mediator între instituţiile statutului şi societate, vă rugăm să solicitaţi Camerei Deputaţilor reexaminarea legii, în sensul includerii poliţiştilor şi militarilor, ca beneficiari ai primei de vacanţă sub forma voucherelor de vacanţă, tară nicio discriminare faţă de ceilalţi angajaţi ai instituţiilor publice", se arată în cererea formulară de către SNPPC. ***(A.M.)***

Încearcă şi, dacă face bine, dă-o şi altora

Licoarea miraculoasă cu usturoi şi alcool, adaptată după faimoasa reţetă budistă veche de 5.000 de ani

Această reţetă se spune că ar fi veche de 5.000 de ani şi ar fi fost găsită în 1972 într-o mănăstire budistă din munţii Tibet, scrisă de un farmacist budist.

Mod de preparare:

Într-un borcan de sticlă se pun 350 grame de usturoi zdrobit peste care se toarna 220-250 de grame alcool de 95-96°, rom sau tărie. Borcanul se închide ermetic şi se pune, în zilele noastre, în frigider, timp de 10 zile. În cea de-a 11-a zi se filtrează totul cu o strecurătoare foarte fină sau cu tifon. Lichidul obţinut se toarnă în acelaşi borcan şi se pune încă 2 zile în frigider. După această perioadă remediul este gata pentru tratament (picăturile se pot lua cu puţin lapte sau apă înainte de a începe să mâncăm), după cum urmează: Se va continua cu câte 25 de picături, de 3 ori pe zi, până la terminarea întregii cantităţi. Acest preparat din extract de usturoi curăţă organismul de grăsimi şi pietre, îmbunătăţşte metabolismul şi astfel toate vasele sangvine (re)devin mai elastice. Reglează greutatea corpului, topeşte cheagurile de sânge, vindecă diafragma miocardică bolnavă, arterioscleroza, inapetenţa (lipsa poftei de mâncare), sinuzita, hipertensiunea, bolile bronho-pulmonare, face să dispară artritele, artrozele şi reumatismul. Vindecă gastritele, ulcerele de stomac şi hemoroizii, absoarbe orice fel de tumori externe şi interne, vindecă diferitele tulburări de vedere şi auz, impotenţa. Are efect benefic asupra întregului organism. Atenţie! Alcoolul nu trebuie să conţină alte substanţe (clorura de benzalconiu sau metanol). Cei care au utilizat-o spun că este într-aadevăr miraculoasă. Singurul inconvenient este gustul, nu tocmai plăcut. Dacă o încerci nu-ţi poate face, în niciun caz, rău. Dacă-ţi face bine, scrie şi pentru alţii. Împrumutul de sănătate face bine sufletului celui care-l exersează.

UMOR LA REFLECTOR

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

În data de 10.06.2015, Gheorghe Pancu:
Ce înseamă "sentimente amestecate"?
- Este atunci când îţi cade soacra în prăpastie, în Mercedesul tău cel nou.

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

- De ce în prezenţa pacientului, doctorii vorbesc în latină?
- Pentru ca acesta să se obişnuiască cu o limbă moartă.

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Statisticile sunt precum costumele de baie: îţi arată ce ştie toată lumea şi îţi ascund exact ceea ce ai fi vrut să afli.

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

- Părinte, în timpul postului am voie la femei?
- Da, fiul meu, numai să nu fie grase.

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Când te cerţi cu un prost, asigură-te că nu face şi el acelaşi lucru.

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Copilul, înainte de culcare:
- Mămico, nu pot să dorm! Spune-mi, te rog, o poveste!
- E trecut de 1 noaptea. Las' că vine tăticul imediat şi, când o să-l întreb pe unde-a fost, o să ne spună el o poveste!

COMUNICAT DE PRESĂ

CENTRUL CULTURAL MIOVENI - ÎNCEP ZILELE ORAŞULUI MIOVENI, DESFĂŞURATE ÎN PERIOADA 26–29 IUNIE

Oraşul Mioveni, prin Primăria, Consiliul Local Mioveni şi Centrul Cultural Mioveni vor organiza în perioada 26 – 29 iunie 2015, o serie de manifestări prilejuite de Zilele Oraşului Mioveni. Localitatea va împlini la această dată, 530 de ani de atestare documentară. La acest eveniment vor participa delegaţii din oraşele Petrich – Bulgaria, Debovo – Bulgaria, Silifke – Turcia şi Solin – Croaţia. Deschiderea oficială a evenimentelor va avea loc vineri, 26 iunie, începând cu ora 16:00, la Centrul Cultural Educativ din Mioveni. Atunci va avea loc o lansare de carte: „FC Argeş, 60 de ani în fotbalul de performanţă (1953 - 2013). Un secol de performanţă (1915 - 2015)" a autorului Sevastian Tudor, editată şi tipărită la Tipografia Mioveni. Tot atunci va avea loc şi inaugurarea ceasului donat de către Ligourio, din Grecia către oraşul nostru, ce va fi expus lângă Catedrala ortodoxă „Sf. Apostoli Petru şi Pavel". De la ora 17:00, pe Strada Tudor Muşatescu va avea loc o expoziţie de maşini de raliu şi maşini istorice, precum I.M.S., Dacia 1100, Dacia 1300, Trabant, Lada, Ford Taunus, Mercedes M170V, precum şi alte maşini din gama Dacia. De la ora 19:00, va avea loc un spectacol folcloric pe scena din Centrul Civic, urmând să participe Ansamblul „Plai de Dor", precum şi soliştii Ştefania Vorovenci şi Valentin Poenariu. Aceştia vor fi urmaţi de Elisabeta Turcu şi Nicolae Furdui Iancu, alături de Taraful „Crai Nou". Sâmbătă, 27 iunie, începând cu ora 12:00, vor avea loc la Centrul Cultural Educativ, un seminar şi un workshop de fotografie, precum şi o expoziţie a acestora în holul Primăriei oraşului Mioveni. De la ora 19:30, pe scena din centrul civic va avea loc Ziua Majoratului. Tinerii care serbează majoratul anul acesta, vor fi premiaţi de către Primăria Mioveni. Începând cu ora 20:00, va avea loc un spectacol în care vor participa DJ Show, Iulian Florea, Alex Tatu, Cristian Teodorescu, Ştefania Vorovenci, Ion Moise Bădulescu, Valentin Poenariu, What's up şi Antonia. De la ora 23:00 va fi organizat un superb foc de artificii. Duminică, 28 iunie, începând cu ora 8:00, la Catedrala „Sf. Apostoli Petru şi Pavel" din Mioveni vor avea loc slujbe religioase, Utrenia, precum şi Sfânta Liturghie, urmând ca de la ora 12:30, la Centrul Cultural Educativ din Mioveni să aibă loc Festivalul internaţional de Muzică Corală „D.G. Kiriac", Ediţia a XXIII-a. De la ora 17:00, se va ţine Slujba Vecerniei la Catedrală, acolo unde va participa Grupul „Anastasis" din Bucureşti. Începând cu ora 20:00, pe scena din centrul civic va fi organizat un spectacol folcloric, în deschidere urmând să evolueze Ansamblul „Plai de Dor", Ştefania Vorovenci şi Valentin Poenariu, iar de la ora 20:30, va urca pe scenă, Nelu Ploieşteanu şi taraful. Luni, 29 iunie, de la ora 8:00, va avea loc Hramul Catedralei „Sf. Apostoli Petru şi Pavel", Utrenia şi Sfânta Liturghie.

ZILELE ORAŞULUI MIOVENI – PROGRAMUL COMPLET

Vineri, 26 iunie

Ora 16 – Lansarea cărţii „FC Argeş, 60 de ani în fotbalul de performanţă (1953-2013). Un secol de performanţă (1915-2015)" a autorului Sevastian Tudor, editată şi tipărită la Tipografia Mioveni – la Centrul Cultural Educativ

Ora 16 – Inaugurarea ceasului stradal donat de Ligourio, din Grecia – lângă Catedrala ortodoxă „Sf. Apostoli Petru şi Pavel"

Ora 17 – Expoziţie de maşini de raliu şi maşini istorice – pe strada Tudor Muşatescu

Ora 19 – Spectacol folcloric (ansamblul „Plai de Dor", Ştefania Vorovenci, Valentin Poenariu, Elisabeta Turcu şi Nicolae Furdui Iancu, alături de taraful „Crai Nou") – în Centrul Civic

Sâmbătă, 27 iunie

Ora 12 – Seminar şi un workshop de fotografie – la Centrul Cultural Educativ

Ora 12 – Expoziţie de fotografie – în holul Primăriei

Ora 19:30 – Ziua Majoratului (Tinerii din oraş care îşi serbează majoratul anul acesta vor fi premiaţi de Primăria Mioveni) – în Centrul Civic

Ora 20 – Spectacol de muzică tânără (DJ Show, Iulian Florea, Alex Tatu, Cristian Teodorescu, Ştefania Vorovenci, Ion Moise Bădulescu, Valentin Poenariu, What`s up şi Antonia) – în Centrul Civic

Ora 23 – Foc de artificii

Duminică, 28 iunie

Ora 8 – Slujbe religioase, Utrenia şi Sfânta Liturghie – la Catedrala „Sf. Apostoli Petru şi Pavel"

Ora 12:30 – Festivalul internaţional de Muzică Corală „D.G. Kiriac" – la Centrul Cultural Educativ

Ora 17 – Slujba Vecerniei (va participa grupul „Anastasis" din Bucureşti) – la Catedrala „Sf. Apostoli Petru şi Pavel"

Ora 20 – Spectacol folcloric (ansamblul „Plai de Dor", Ştefania Vorovenci, Valentin Poenariu şi Nelu Ploieşteanu şi taraful) – în Centrul Civic

Luni, 29 iunie

Ora 8 – Hramul Catedralei „Sf. Apostoli Petru şi Pavel", Utrenia şi Sfânta Liturghie – la Catedrala „Sf. Apostoli Petru şi Pavel".